

பெண்

தொகுதி 5

இலக்கம் 2

“தூக்கியெறியப்பட்ட ஸுமயாத கேள்வியாம்
உங்கள் முன் பிச்சென்மையுள்ளேன்”

பெண்

தொகுதி - 05

இல - 02

2000

சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம்
மட்டக்களப்பு

படிப்பகம்

பெண்

சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்தின் சஞ்சிகை
46/2, பழைய வாடிவீட்டுத் தெரு,
மட்டக்களப்பு.

தொலைபேசி: 065-23297

The Woman- A journal published by
Suriya Women's Development Centre,
46/2, Old Rest House Road,
Batticaloa.

கௌரவ ஆசிரியை - சித்திரலேகா மௌனகுரு

அட்டை ஓவியம் - வாசுதி

அச்சகம் - சென். ஜோசப் கத்தோலிக்க அச்சகம், மட்டக்களப்பு.

விலை - ரூபா 30/=

வாசகர்களுடன் ...

பெண்ணுடைய மொழி, படைப்புமுறைமை, அடையாளம் ஆகியவை பற்றி இன்று பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. 'பெண்' இவ்விடயம் பற்றி அடிக்கடி இப்பகுதியில் வற்புறுத்தி வருகிறாள்.

“எழுதாத பெண்கள் கருத்துகள் அற்றவர்கள் அல்ல ஆனால் அவர்களது கருத்துகள் பேச்சாகவும் பாட்டாகவும் மொழியுருவம் கொள்பவை, உயர்கல்வி கற்காத சாதாரண மக்களிடையே ஊடாடும்போதுதான் அவர்களது மொழியாற்றலையும் மொழிமூலமான ஆக்கத்திறன்களையும் புரிந்து கொள்ளமுடியும். இன்னும் பேச்சுத் தளத்திலேயே இருக்கும் பெண்களது மொழியையும் கருத்துக்களையும் சஞ்சிகையில் எழுத்து வடிவத்தில் இடம் பெறச் செய்வதற்கு அவர்களது மொழி பற்றிய விளக்கம் அவசியமானதாகும். பெண்கள் எழுதுகிறார்கள் இல்லை என்பதை எமது இலக்கிய விமர்சகர்களும், மானுடவியலாளர்களும் ஒரு குறைபாடாகவோ குற்றச்சாட்டாகவோ அல்லாமல் அந்நிலைக்கான காரணங்களுடன் விளங்கிக் கொள்வது முக்கியமானதாகும். அப்போதுதான் அவர்கள் குரல்களையும் கருத்துகளையும் சஞ்சிகை, பத்திரிகைகள் போன்ற எழுத்து வடிவிலான பொதுத்தளத்திற்கு எடுத்துச் செல்லமுடியும்”. என்று சில மாதங்களுக்கு முன் பெண் குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

பெண்ணுடைய மொழிமூலமான ஆக்கங்கள் பெரும்பாலும் வாய் மொழியாக, பேச்சுத் தளத்திலேயே வடிவம் கொள்கின்றன. இதனைப் புரிந்து கொண்டு அவற்றை பரவலாக்கவும் எழுத்துத்தளத்துக்குப் பேச்சை வாய்மொழியை கொண்டு வரவும் வேண்டும்.

பெண்ணிலை இலக்கியத்தையும் அதன் அடையாளத்தையும் ஊக்குவிக்க முயல்பவர்கள் முன்னாலுள்ள பாரிய க்டமையாக இது அமைகிறது.

இதற்கு மொழியினுடைய இயக்கத்தையும் அம்மொழியுடன் பிணைந்திருக்கும் அதிகார வடிவங்களையும் புரிந்து கொள்வது இன்றியமையாததாகும். உயர் வழுக்கில் இயங்கும் மொழியில் பெண் 'பேசாமடந்தை' யாகவே உருவகிக்கப்பட்டுள்ளாள். 'பெண்ணுக்கு அழகு எதிர்பேசாதிருத்தல்' என்றுதான் இலக்கியம் பெண்ணின் பண்பைக் கட்டமைத்து வந்துள்ளது. பேசுகின்ற பெண், வாயாடி, வாய்க்காரி, வாய்க்கொழுப்பு கூடியவள், கூவுகிற பெட்டைக்கோழி என்றெல்லாம் பேசுவது தவறு என்று சமூகம் மொழி மூலமே பெண்ணை அடக்கி வந்துள்ளது.

பெண்ணுடைய மொழியை ஒடுக்கி, அந்த மொழியைத் தனது அதிகாரத்தின் மூலம் பறித்தமையையும் இங்கு காணலாம். அதிகாரம் செய்பவர் தனது மொழிமூலம் புனைந்த பண்புகள்தான் அடக்கப்படுபவர் மீது திணிகப்படுகின்றமையை இங்கு காணலாம். பெண்ணுடைய பண்பாகவும் இயல்பாகவும் ஆணினால் புனையப் பட்டவை மொழியில் பலநூறு ஆண்டுகளாக ஸ்திரீப்பட்டுவிட்டன.

பெண்ணினது மொழியைப் பறித்தது மாத்திரமன்றி அவளது உலகுள் ஆண் தனது மொழியையும் தனது புனைவுகளையும் தந்திரமாக உலவ விட்டுள்ளான்.

இதனால் தான் பெண் தன்னுடைய தாழ்த்தப்பட்ட நிலையைத் தானே ஏற்றுக்கொள்வதும் பாரம்பரியப் புனைவுகளை உண்மை என நம்பவும் நேர்கிறது. இத்தனைய உள்ளகப்படுத்திய ஒடுக்கு முறையில் மொழியினுடைய தொழிற்பாடுதான் அதிகம்.

எனவேதான் இன்று நமக்குப் பழக்கமான ஆதிக்க மொழியின் தன்மையையும் இயக்கத்தையும் புரிந்து கொள்வது அவசியம். இத்தகைய புரிதலை எழுத்தாளிகளான எத்தனை பெண்கள் பெற்றுள்ளார்கள்? பெண்நிலையைப் புரிந்து கொண்டோராகவும் பெண்கள் இயக்கத்தின் ஆதரவாளர்களாகவும் தம்மை கருதிக்கொள்ளும் ஆண்கள் புரிந்துள்ளார்களா?

அவ்வாறு புரிந்திருந்தால் அதை வழக்கிற்குக் கொண்டுவருவதும் எளிதான காரியமல்ல என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். ஏனெனில் ஆழ் உணர்வில் தொழிற்படுகின்ற மொழி எங்கோ ஒரு இடத்தில் தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். இந்நிலையை நாம் இத்தகையோரது எழுத்துகளில் பல இடங்களில் இலகுவாக அடையாளம் காணலாம். அத்துடன் இது பேசுவதை வாழ்தலாகக் கடைப்பிடிப்பதிலும் தங்கியுள்ளது. பேச்சுக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடையே முரண்பாடுடையவர்களது எழுத்தில் அவர்களது உள் மனம் வெளிப்படையாகவே தென்பட்டுவிடும்.

ஆனால் பெண்களைப் பொறுத்தவரை வேறு நிலைமை! அவர்கள் பேசுவதையும் உணர்வதையும் வாழ்வதென்பதே கணந்தோறும்மான போராட்டந்தான். இந்தப்போராட்டத்தின் முக்கியபகுதிதான் தனக்கான மொழியை உருவாக்குவது. மரபு எனப் போற்றப்படும் அனைத்தின் மீதும் பெண் போர் தொடுக்க வேண்டும். எந்தவிதமான தணிக்கை உணர்விற்கும் உட்படாமல் தனது உடலினதும் கருத்துகளினதும் அதிர்வுகளுக்குச் செவிசாய்த்து எழுதவேண்டும்.

தடுக்கப்பட்டவை, விலக்கப்பட்டவை என்பவற்றைத் தீவிர ஆர்வத்தோடு அறிவதற்கு முயலவேண்டும். அந்த அறிதலைப் பேச வேண்டும், எழுதவேண்டும்.

அத்துடன் வாய்மொழி மரபில் பெண் எழுத்தாளிகள் காலான்ற வேண்டும். எழுத்து மரபு என்றுமே அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களின் கருவியாகவே இருந்துவந்துள்ளது. பேச்சு அடக்கப்படுவரின் மொழியாகவும் கலகம் செய்பவரின் மொழியாகவும் செயற்பட்டு வந்துள்ளது. இவ்வகையில் பேச்சு மரபின் பல்வேறு விகற்பங்களையும் தேடிப் பயன்படுத்துவதன் மூலமும் பெண் தமக்கென எழுத்து மொழியை உருவாக்கலாம்.

மொத்தத்தில் மொழி மூலமான கலகமும் பெண்மொழியின் உருவாக்கமும் பெண்ணிலை இலக்கிய பண்பாட்டுத் தளத்தில் இயங்குவோரின் இன்றைய ஈடுபாடுகளாகும்.

பெண்நிலைவாதச் சிந்தனையிலும் செயற்பாட்டிலும் இன்னொரு மைல் கல்லாக “மறைமுக எதிர்ப்புகள்” எனும் கருத்து

சியாமளா

கருத்தியல் பற்றிய விவாதங்களில், அண்மைக்காலத்தில், சமூக விஞ்ஞானங்களில் ‘மறைமுக எதிர்ப்புகள்’ பற்றிய கருத்துக்களிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. அதனைப் பெண் நிலைவாதிகளும் பயன்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளனர். மார்க்சிச அணுகு முறையுடன் இணைந்த ‘பொய்யான பிரக்ஞை’ எனும் எண்ணக்கரு பற்றிய மீள்பரிசீலனையை இத்தகைய ‘மறைமுக எதிர்ப்புகள்’ பற்றிய கருத்துக்கள் முன்வைக்கின்றன.

வரலாற்றுரீதியாகவும் தற்போதைய நிலைமைகளிலும் புறந் தள்ளப்பட்ட குழுக்களின் அங்கத்தவர்கள் எல்லோருமே எதிர்ப்புணர்வற்ற, தன்னாற்றலற்ற, பிரக்ஞை அற்ற ‘மந்தை’களாக இருக்கவில்லை/ இருப்பதில்லை என்ற கருத்தை இத்தகைய மறைமுக எதிர்ப்புகள் பற்றிய கருத்துக்களும் ஆய்வுகளும் வலியுறுத்துகின்றன.

மூன்றாம் உலகில் பெண் நிலைவாதமானது பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு அரசியல் அபிவிருத்தியுடன் மிகவுந்தொடர்புபட்டதாக அமைய வேண்டும் என்பதைப் பெண்நிலைவாதிகள் வலியுறுத்திவருகின்றனர். பெண்கள் நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகளும் அத்தகையனவாகவே அமைகின்றன. ‘பெண்களும் அபிவிருத்தியும்’ எனும் கருத்துப்பட பல செயற்திட்டங்களை பெண்கள் நிறுவனங்கள் அமுல்படுத்தி வருகின்றன. இவற்றின் பின்னணியில் மறைமுக எதிர்ப்புகள் பற்றிய சிந்தனை அர்தமுடையதாகின்றது.

இதுவரைகாலமும் பெண்நிலைவாதச் சிந்தனையிலும் செயற் பாட்டிலும் ‘விழிப்புணர்வுட்டல்’ எனும் எண்ணக்கரு முக்கிய இடத் தைப் பெற்றுவந்துள்ளது. விழிப்புணர்வுட்டல் என்பது சமூக விஞ்ஞானங் களில், மார்க்சிசக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் உருவான ஒன்றாகும். அதாவது புறந்தள்ளப்பட்ட, இரண்டாம் பட்சமாக்கப்பட்ட, அல்லது கீழ் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட குழு ஒன்றின் அங்கத்தவர்கள் மேலோங்கி நிலைத்து நிற்கும் கருத்தியலை உள்வாங்குவதன் காரணமாகத் தமது

நிலைமை தொடர்பான விழிப்புணர்விற்கு மாறாகப் பொய்யான பிரக்ஞைக்கு ஆட்படுவர். அதனால் அவர்கள் இருக்கின்ற முறைமையை எதிர்ப்பதில்லை, மாறாக அதனை மேலும் தாபிக்கவே முயல்வர், இத்தகைய கருத்துத்தான் விழிப்புணர்வூட்டல் எனும் சிந்தனையின் சாராம்சம். பெண்கள் நிறுவனங்கள் விழிப்புணர்வூட்டல் திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்துவதன் நோக்கம் இந்தப் பொய்யான பிரக்ஞையை மாற்றுவதும் எல்லோரும் கூட்டாக மேலோங்கிய கருத்தியலிற்கு எதிராகப் போராடலாம் என்பதுமாகும்.

இக்கருத்தை வர்க்கத்தை மையப்படுத்திய மார்க்சிசக் கோட்பாட்டாளரிடம் இருந்து, பெண் நிலைவாதிகள் பெற்றுக் கொண்டனர். பெண்கள் நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகளில் இச்சிந்தனை முக்கிய இடத்தை வகித்து வருகின்றது.

அண்மைக்காலத்தில் இக்கருத்தினை மீள்பரிசீலிக்கும் வகையில் புதிய கருத்தொன்று சமூக விஞ்ஞானங்களில் உருவாகியுள்ளது. அதாவது கீழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட குழுக்களின் அங்கத்தவர்கள் சமூகத்தின் மேலோங்கிய கருத்தை நேரடியாகக் கேள்வி கேட்காவிட்டாலும், பரந்தளவில் செயற்படாவிட்டாலும் மறைமுகமாகப் பலவழிகளில் தமது எதிர்ப்பை ஆங்காங்கே வெளிப்படுத்துகின்றனர் என்பதே அக்கருத்து. ஆசியநாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளின் அடிப்படையிலேயே இக்கருத்து வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

1985ல் ஸ்கொட் எனும் சமூகவியலாளர் 'வெப்பன்ஸ் ஒப் த வீக்' - Weapons of the weak (இயலாதவர்களின் ஆயுதங்கள்) எனும் நூலை வெளியிட்டார். மலேசியாவிலுள்ள கிராமம் ஒன்றில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வின் அடிப்படையிலேயே இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலில் அவர் முன்வைக்கும் கருத்து என்னவெனில், மிகவும் மோசமான ஆதிக்க நிலைமைகளில்கூட பாதிக்கப்பட்டவர்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கின்றனர் என்பதாகும். ஆதிக்க நிலையிலுள்ளவர்கள் எதிர்பார்ப்பதையும் சொல்பவற்றையும் செய்யாது விடல், ஏமாற்றுதல், மறைந்திருத்தல், ஒழித்திருத்தல் போன்றவை இவ்வாறான மறைமுக எதிர்ப்புகளிற்கு உதாரணங்களாகும். இவ்வாறு மறைமுக அளவிலாவது எதிர்ப்புகளை அவர்கள் வெளிப்படுத்துவதால், அவர்கள் தமது தாழ்ந்தநிலை தொடர்பான விழிப்புணர்வைக் கொண்டுள்ளனர் என்பது அர்த்தமாகின்றது என ஸ்கொட் கூறுகின்றார். இவ்வாறான மறைமுக

எதிர்ப்புகள் சமூகத்தில் பின்னப்பட்டிருக்கும் மேலோங்கிய கருத்தியல் எனும் வலையை ஆங்காங்கே அவ்வப்போது வெட்டிப்பார்க்க கூடியன என அவர் கூறுகின்றார்.

ஸ்கொட்டின் இந்த ஆய்வு வறிய குடியானவர்களிற்கும் நிலச்சுவாந் தர்களிற்குமான உறவுபற்றிய கற்கையாகும். அவர் வர்க்கம் எனும் காரணியை அடிப்படையாகக்கொண்டு இக்கருத்துகளை முன்வைத்தார். பால்நிலை எனும் காரணியை அவர் கருத்தில் எடுக்கவில்லை. எனினும் நாங்கள் அவருடைய கருத்தைப் பெண்களின் பிரச்சனைகளை ஆராயும் போது பயன்படுத்தலாம்.

ஆசிய சமூகங்களில் பெண்நிலை நோக்கில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல ஆய்வுகள் இத்தகைய மறைமுக எதிர்ப்புகள் பற்றிய கருத்திற்கு சான்றுபகர்கின்றன. குறிப்பாக வளங்களைப் பங்கிடுதல் தொடர்பாகப் பெண்கள் விழிப்புணர்வுடன் செயற்படுவதில்லை என்ற கருத்தைப் பல ஆய்வாளர்கள் ஆரம்பத்தில் முன் வைத்தனர். உதாரணமாக, 'தாய்மை சார்ந்த தன்னலமற்ற தன்மை' (Maternal Altruism) பற்றி ஆரம்பகால பெண்நிலை எழுத்தாளர்கள் முன்வைத்த கருத்து என்னவெனில், தந்தை வழி சமூகத்தின் கருத்தியலை உள்வாங்கிய தாய்மார்கள் தம்மைப்பற்றிச் சிந்திப்பதையும் தமது ஆர்வங்களை வெளிப்படுத்துவதையும் மறந்து தமது பிள்ளைகளிற்காகவும் குறிப்பாக மகன்களிற்காகவும் கணவரிற் காகவும் கூடுதலான வளங்களை ஒதுக்குகின்றனர் என்ப தாகும். இந்தியா, இலங்கை போன்ற ஆசிய நாடுகளில் பெண்கள் தன்னலம் மறந்த, குடும் பத்திற்காகச் செயற்படும் தோற்றப்பாடு ஆரம்பத்தில் இவ்வாறு வியாக்கி யானப் படுத்தப்பட்டது. எனினும் பின்வந்த ஆய்வாளர்கள் இக்கருத்தை மாற்றியமைக்க முயன்றனர். கெயின் (Cain) என்பவர் பெண்கள் தந்தைவழி சமூகத்தில் தமக்குள்ள ஆபத்துக்களை உணர்ந்து, தமது நீண்டகால நன்மைகளைக் கருத்திற்கொண்டு, வெளிப்படையாக ஒத்துழைக்கும் தந்திரோபாயத்தைக் கையாள்வதனாலேயே தமது தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களைப் புறந்தள்ளிவைக்கின்றனர் எனும் கருத்தை வெளிப் படுத்தினார்.

நைலா காபீர் எனும் ஆய்வாளரின் கருத்தில், பெண்கள் வெளிப்படையாக எதிர்ப்புணர்வைக் காட்டுவது தமக்கு ஆபத்தான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தும் என உணர்ந்து, நீண்டகால நன்மைகளைக் கருத்திற்கொண்டு, மறைமுக எதிர்ப்பைக் காட்டுகின்றனர். தனித்தவர்களாக, உடனடியாக வெளிப்படையான எதிர்ப்பைக் காட்டினால், பெண்களிற்கு பக்கபலமாகத் தொழிற்படக்கூடிய முறைமை ஒன்று சமூகத்தில்

இல்லாததால் தாம் நடுத்தெருவில் விடப்படும் நிலைவரும் என்ற ஆபத்தை உணர்ந்ததனால்தான், குடும்பத்தில் முரண்பாடுகள் இருந்தாலும் அவற்றை ஒத்துழைக்க கூடிய முரண்பாடுகளாகத் தொடர்ந்து பேணிக் கொள்கின்றனர் எனும் கருத்தை வீனா அகர்வால் (Bina Agarwal) போன்ற ஆய்வாளர்கள் முன்வைத்துள்ளனர்.

புறந்தள்ளப்பட்ட நிலையிலுள்ள பெண்கள், தமது நிலமை தொடர்பான எதிர்ப்புணர்வை வெளிப்படையாகக் காட்டாதிருப்பதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. வெளிப்படையான எதிர்ப்புணர்வைக் காட்டுவதனால் ஏற்படக்கூடிய பாதக நிலைமையைச் சமாளிக்க, குடும்பத்தவர் உறவினர், நண்பர்கள் யாராவது உதவினால் பெண்களால் அது சாதிக்கக் கூடிய ஒன்றாக அமையும். அல்லது பெண்களிற்கு சாதிரீதியான, வர்க்க ரீதியான, இனத்துவரீதியான பாதக நிலைமைகள் இருக்கலாம், சட்டரீதியாகப் பாதுகாப்பின்மை இருக்கலாம். சில பெண்களிற்கு இவை எல்லாம் ஒருங்கே செயற்பட்டு, பாதக சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தி இருக்கலாம். இவ்வாறு பக்கபலம் ஒன்றுமே இல்லாத நிலையில் தாம் நேரடியான எதிர்ப்பைக் காட்டுவது ஆபத்தானது என்ற கணக்கீட்டை மேற்கொண்டு, இரண்டாவது வழிமுறையான மறைமுக எதிர்ப்பு வழிகளை நாடுகின்றனர். சமூக பொருளாதார உளவியல் ரீதியான, அரசியல் ரீதியான பக்கபலத்தின் அடிப்படையில் எதிர்ப்புணர்வின் தீவிரத் தன்மையும் இளகிய தன்மையும் மாறுபட்டு அமையும்.

குடும்பத்தில் தமக்கு வளங்கள் போதியளவு கிடைக்காமற் போகும் சந்தர்ப்பத்தில் பெண்கள் அதிருப்தியை வெளிக்காட்டுகின்றனர் என்பதையும் அவ்வாறான சந்தர்ப்பத்தில் தமக்கென வளங்களை ஒதுக்கிக் கொள்ள மறைமுகமாக முயல்கின்றனர் என்பதையும் பல ஆய்வுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

அப்துல்லா என்பவரும் செய்டன்ஸ் டைன் என்பவரும் 1962ல் பங்களா தேசத்தின் கிராமங்களில் செய்த ஆய்வுகளில் ஒரு பெண் கணவனுக்குத் தெரியாமல் அடுத்த வீட்டில் அரிசியை மறைத்து வைத்துப் பயன்படுத்துகின்றார் எனவும் இன்னொரு பெண் பக்கத்து வீடொன்றில் உள்ளவரிடம் கணவனிற்குத் தெரியாமல் ஆடு ஒன்றைக் கொடுத்து வளர்த்து வருகின்றார் என்பதையும், மற்றொரு பெண் கணவனிற்குத் தெரியாமல் மகனின் உதவியுடன் பீடா வியாபாரம் ஒன்றை மேற்கொண்டு வருகிறார் என்பதையும் பல பெண்கள் கூடையில், உடுப்புக்களில் எனப் பல இடங்களில் பணத்தை ஒழித்து வைக்கின்றனர் எனவும் அறிந்துள்ளனர்.

1984ல் நாத் என்பவர் பங்களா தேசத்தில் மேற்கொண்ட ஆய்வில் பெண்கள் தாம் வியாபாரத்தின் மூலம் உழைத்த பணத்தை அல்லது

தமது திருமணத்தின் போது பெற்றுக்கொண்ட பணத்தையும் நகையையும் உபயோகித்து ஆடுமாடுகளை வாங்கித் தமது பெற்றாரின் வீடுகளில் வளர்க்கின்றனர் என்பதை அறிந்துள்ளார். இந்நிலைமை பெண்கள் கணவரின் பெற்றாருடன், கூட்டுக்குடும்பமாக வாழும் சந்தர்ப்பங்களில் தமது வருமானத்தை ஏனைய வீட்டு அங்கத்தவருடன் பகிரவேண்டி வரும்போது ஏற்பட்டதாக அவர் கூறுகின்றார்.

லின்டலொம், லசின்சி போன்றவர்கள் இந்தியா, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளில் மேற்கொண்ட ஆய்வுகளில் பெண்கள் கணவன்மாரிடம் அடிக்கடி பணம் கேட்பதைத் தவிர்ப்பதற்காக வீட்டிலுள்ள தானியங்களை இரக சியமாக விற்று பணத்தினைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர் என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதனைப் பெண்கள் தாம் செய்யும் வேலைக்கான கொடுப் பனவாக நினைத்துக் கொள்கின்றனர் என லின்டலொம் கூறுகின்றார்.

இலங்கையில் 1988ல் தும்புத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய ஆய்வினை மேற்பொண்ட கார்லே றிசோவா என்பவர், பெண்கள் தமது சேமிப்பினை ஒரு இடத்தில் மறைத்து வைக்காமல் பல்வேறு இடங்களில் மறைத்து வைக்கின்றனர் எனவும் கணவன் கேட்கும் போது ஒரு இடத்தைக் கூறிவிட்டு, அது மட்டும்தான் தமது சேமிப்பு எனப் பாவனை செய்து மிகுதிச் சேமிப்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்கின்றனர் என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

தனக்கும் தனது பெண்விருந்தாளிக்கும் பால்கலந்த தேனீரைத் தயாரித்துக் குடித்துவிட்டு, கண்வரிற்கும் கணவருடைய நண்பருக்கும் பால் இல்லாத் தேனீரை ஒரு பெண் தயாரித்துக் கொடுத்ததை வைற் என்ற ஆய்வாளர் பங்களாதேசத்தில் ஆய்வு வேலைகளை மேற்கொண்டிருந்த போது அவதானித்துள்ளார். நாள் முழுவதும் ஆண்களிற்குத் தேனீர் தயாரிப்பதுடன் நண்பர்களுக்கும் தேனீர் தயாரிக்க வேண்டுமே எனக் கருதியதால் ஏற்பட்ட எதிர்ப்புணர்வின் விளைவாக இச் செயற்பாட்டை வைற் வர்ணிக்கின்றார்.

பெண்கள் தமக்குச் சாமி பிடித்துள்ளதாகக் கூறி இனிப்புப் பண்டங் களையும் உணவு வகைகளையும் பெற்று உண்கின்றனர் என்பதைப் பல ஆய்வுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பல சமூகங்களில் பெண்களின் உணவில் பாரபட்சம் காட்டும் வழமை உள்ளது. இவ்வழமையின் விளைவாகவே மேற்கூறியவாறு பெண்கள் எதிர் நடவடிக்கை எடுக்கின்றனர்.

வீட்டுவேலைகளின் சுமையைத் தாங்கிக் கொள்ளமுடியாது தமக்கு வருத்தம் எனக்கூறிப் படுக்கையில் இருத்தல், தாய்வீட்டிற்குப் போகப் போவதாக அடிக்கடி கூறிக்கொள்ளல், பாலியல் உறவைக் கணவனுடன் தொடர மறுத்தல், கணவன்/மாமியார் போன்றோரிடையேயும் வீட்டில் உள்ள ஏனைய அங்கத்தவர்களிடையேயும் குடும்பப் பிரச்சனைகளைக் கிளப்பிவிடல் போன்றன ஆதிக்க நிலைமையை எதிர்ப்பதற்காகப் பெண்கள் கைக்கொள்ளும் மறைமுக எதிர்ப்புவழிகள் என ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

பெண்களிடையே பாடப்படும் பாடல்களிற் பல ஆதிக்க நிலைமையை எதிர்ப்பதாகவும் ஆதிக்க நிலைமையை உண்டுபண்ணுபவர்களை நையாண்டி பண்ணுவதாகவும் அமைந்துள்ளதையும் ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

பெண்களும் தனிநபர் ஆர்வங்களைக் கொண்டவர்கள், அவர்கள் அதனை வெளிப்படுத்துகின்றனர், வளங்களைத் தமக்காக ஒதுக்கிக் கொள்கின்றனர் என்பதை இந்த உதாரணங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. இவ்வாறு சிறிய சிறிய உதாரணங்களாகப் பலவற்றைத் தொகுப்பதன் மூலம் பெண்நிலை எழுத்தாளர்களும் ஆய்வாளர்களும் மறைமுக எதிர்ப்புணர்வு பற்றிய சிந்தனைக்கு வலுவூட்டுகின்றனர். பெண்கள் சிந்திப்பவர்களாக, தமது நிலைமை தொடர்பான விழிப்புணர்வைக் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றனர் என்பதை இவ்வதாரணங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அத்துடன் பெண்கள் தன்னாற்றல் உடையவர்களாகவும் வலுவுடையவர்களாகவும் இருக்கின்றனராயினும் அவற்றை வெளிப் படையாகப் பிரயோகிக்கக் கூடிய வகையில் சமூகத்தில் பெண்களிற்குப் பக்கபலமான முறைகள் இல்லை என்பதனால்தான் அவர்கள் மறை முகமான வழிமுறைகளை நாடுகின்றனர் என்பதை இவற்றினூடாக அறியக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

ஆதிக்கக் கருத்தியல் எனும் திரையில் இந்த மறைமுக எதிர்ப்புகள் முட்டி மோதுகின்றன, சிலவேளைகளில் ஓட்டைகளை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆனால் இவை ஆங்காங்கே வெளிப்படும் எதிர்ப்புணர்வுகள் என்பதனால் முற்றுமுழுதாகத் திரையை அகற்றுவதற்கான வலுவைக் கொண்டிருப்பதில்லை. இந்நிலையில் பெண்கள் குழுவாதல் அணிதிரள்தல்/அணியாதல் போன்ற மாற்றங்களினால் இத்திரையை விலக்கமுடியும். இக்காரணத்தினால்தான் தான் விழிப்புணர்வூட்டல் திட்டங்களிற்கு மேலதிகமாக, சமூகத்தில் பக்கபலமாகத் தொழிற்படக்கூடிய முறைகளை உருவாக்கக்கூடிய திட்டங்களில் பெண்கள் நிறுவனங்கள்

தற்பொழுது கூடிய கவனஞ்செலுத்தி வருகின்றன. பெண்கள் தமது பலத்தை வெளிப்படுத்தும் மையங்களை இனங்காணல், அணிதிரட்டுதல், கூட்டமைப்புக்களை உருவாக்கல், ஆதரவு தேடுதல் போன்ற செயற்பாடுகளில் பெண்கள் நிறுவனங்கள் கவனஞ்செலுத்துகின்றன. இவ்வாறான கூட்டான முயற்சிகள் தனிநபர்களாகத் தொழிற்படுவதிலுள்ள ஆபத்தை எதிர்கொள்ள உதவுவதுடன் பெண்களின் இருப்பை நீண்டகாலத்தில் உத்தரவாதப்படுத்தக் கூடியன. தனிநபர்களின் மறைமுக எதிர்ப்புகள் உடனடியானவை என்பதால் அறநெறி (ethic) தொடர்பாகவும் மனிதத்துவம் தொடர்பாகவும் கலந்துரையாடல்களை அவை ஏற்படுத்து வதில்லை. ஆனால் பெண்கள் நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் இவை பற்றிய கலந்துரையாடல்களை ஏற்படுத்துகின்றன. கூட்டான, பரவலான முயற்சிகள் ஏற்கனவே முடியுள்ள திரைகளைக் கிழித்தெறிய வலுவூட்டையதாகின்றன, அவை புதிய பல திரைகளைப்பின்னி மாற்றிடுகளாக முன்வைக்கின்றன.

இவற்றைத் தொகுத்து நோக்கும்போது பெண்நிலைவாதச் சிந்தனையிலும் செயற்பாட்டிலும் மறைமுக எதிர்ப்புகள் எனும் கருத்து இன்னொரு மைல் கல்லாகத் தொழிற்படுகின்றது.

குத்ப்பு

1. வீனா அகர்வால் எனும் இந்தியப் பெண்நிலை ஆய்வாளர் 1994இல் எழுதிய “A field of one’s own: Gender and land right in South Asia” (ஒருவருக்கென்று சொந்தமான வயல்: தென்னாசியாவில் பால்நிலையும் நில உரிமையும்) எனும் நூலின் ஏழாவது அத்தியாயமான Struggles over resources, Struggles over meanings. (வளங்கள் மீதான போராட்டங்கள், அர்த்தப்படுத்தல்கள் சார்ந்த போராட்டங்கள்) எனும் பகுதி இக்கட்டுரைக்கு உசாத்துணையாக அமைகின்றது. பெரும்பாலான உதாரணங்களும் கருத்துக்களும் அப்பகுதியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன.
2. நைலா கபீர். (Naila Kabeer) எனும் பெண்நிலை ஆய்வாளர் 1994ல் எழுதிய Reversed Realities : Gender Hierarchies in Development Thought- (பின்னோக்கிச்சென்றயதார்த்தங்கள் அபிவிருத்திச் சிந்தனையில் பால்நிலைப்படி முறையமைப்புக்கள்) என்ற நூலும் இக்கட்டுரையை எழுதத்தூண்டிய ஒன்றாகும்.

மாகாநாட்டில் பெண்கள்

-சித்திரா-

அம்பை

இவ்வருடம் செப்டெம்பர் 1,2,3 ஆம் திகதிகளில் சென்னையில் தமிழ் இனி 2000 என்ற உலகத் தமிழ் இலக்கிய அரங்கு ஒன்று நடைபெற்றது. இலங்கையில் உள்ள சரிநிகர் பத்திரிகை, தமிழ் நாடு காலச்சுவடு நிறுவனம் ஆகியவை கூட்டாக ஒழுங்கமைத்த இந்த மாகாநாடு, சென்ற நூற்றாண்டு தமிழ் இலக்கியத்தை மதிப்பிடுவதையும் இந்த நூற்றாண்டின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான ஆலோசனைகளை முன்வைப்பதையும் நோக்கங்களாகக் கொண்டிருந்தது.

சல்மா

“நினைவுகளுக்கும் கனவுகளுக்கும் இடையே ஒரு சந்திப்புப் புள்ளி” என்ற தொடரின் மூலம் மாகாநாட்டு ஏற்பாட்டாளர் குறிப்பிட்டது இந்த நோக்கங்களைத்தான்.

இலக்கிய மாகாநாடுகளில் பங்கு பற்றும் பெண்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகவே இருப்பது வழக்கம். ஆனால் இம்மாகாநாடு அதற்கு விதிவிலக் காகவே இருந்தது. ஆண்கள் பெருந்தொகையினராக இருந்தும் கூட வழக் கத்தை விடப்பெண்கள் கணிசமான அளவில் கலந்து கொண்டனர். பெண்நிலை இலக்கியம், விமர்சனம் ஆகியவை பற்றிய இரு கருத்தரங்குகளும் நடைபெற்றன.

சித்ரலேகா

இம்மாகாநாட்டில் தமிழ்நாடு, இலங்கையைச் சேர்ந்த மாற்றுச் சிந்தனை கொண்ட பெண் எழுத்தாளிகளும் கலைஞர்களும் கலந்து கொண்டனர். வ.கீதா, மங்கை, அம்பை, பாமா, பிரசன்னா, ராமஸ்வாமி, மாலதி, லக்ஷ்மி, அருள்மொழி, பிரியா, கல்பனா, கனிமொழி ஆகியோர் கட்டுரை வாசித்த விவாதங்களில்

பெண்கள் பாடல்

அதிகளவு கலந்து கொண்ட தமிழ் நாட்டுப் பெண்கள். இலங்கையிலிருந்து செல்வி, சித்ரலேகா, சூரியகுமாரி, தேவகௌரி, ஜெயந்தி, ரேவதி, விஜிகலா, அம்மன்கிளி, தர்சினி, சிறிவள்ளியம்மன், அவ்வை இவர்களைத் தவிர

மங்கை

அருள்மொழி

அம்மன்கிளி

பாமா

பிரீதம்

தற்போது கனடாவில் வசிக்கும் இலங்கையர்களான பார்வதி, வசந்திராஜா ஆகியோரும் மகாநாட்டுக்கு வந்திருந்தனர்.

இம்மகாநாட்டின் பல அம்சங்களில் பெண்கள், கலை, இலக்கியம் தொடர்பான விவாதங்கள் எழுப்பப்பட்டன. மகாநாட்டின் ஆரம்ப நிகழ்வில் உரை யாற்றிய பார்வதி இம்மகாநாட்டிற்கு எத்தனை பெண்கள் அழைக்கப் பட்டனர்? என்று கேட்டு ஆரம்ப நிகழ்வில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் கவனத்தில் எடுக்கப் படவில்லை என்ற விமர்சனத்தை முன்வைத்தார்.

பின் வந்த அம்சங்களில் இத்தகைய விமர்சனமும் கருத்துகளும் தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தன. சென்ற நூற்றாண்டில் இலக்கிய வடிவங்களின் வளர்ச்சியும் போக்குகளும் குறித்து மதிப்பீடுகளும் கருத்துக்களும் தெரிவிக்கப்பட்ட போது பெண்களது இலக்கியம் தொடர்பாக விடப்பட்ட இடைவெளிகளைச் சுட்டிக்காட்டியும் தகவல்களைத் தெரிவித்தும் மாற்று விமர்சனம் ஒன்றை முன்வைத்தும் விவாதங்களைப் பெண்கள் கிளப்பினர். ஈழத்துக் கவிதை தொடர்பாக மு. பொன்னம்பலம், செ. யோகராசா ஆகியோர் வாசித்த கட்டுரைகளில் பெண்களின் பிரதான கவிதை வடிவமான வாய்மொழிப்பாடல்கள் கவனிக்கப்படாமை பற்றிய விமர்சனம் மங்கை, சித்ரலேகா ஆகியோரால் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. இவ்வகையில் விவாதம் திரும்பவே அதையொட்டி பா. செயப்பிரகாசம் போன்றோர் கருத்துக்கள் கூறினர். இது போன்றே ஏனைய அரங்குகள் பலவற்றில் பெண்பார்வைகளும், பெண்நிலை விமர்சனங்களும் முன்வைக்கப்பட்டன.

பெண்களது கலை இலக்கியத்தின் அடையாளம் தொடர்பாக வெளிவந்த கருத்து இம்மகாநாட்டின் முக்கிய அம்சமாகும். பெண்களது இலக்கிய ஆக்க முறைமையும் அவர்களது மொழியும் அவர்கள் கையாளுகின்ற பொருட்பரப்பும் விசேஷமான அடையாளங்களைக் கொண்டவை. ஆண்கள் உருவாக்கிய இலக்கிய விதிகளுக்குள்ளும் அவர்களது மொழிப்பிரயோகங்களுக்குள்ளும் இருந்து கொண்டு பெண்கள்

மாலதி

லக்ஷ்மி

கீதா

சூரியா

பார்வதி

ரேவதி

தமது அனுபவங்களையும் கருத்துக்களையும் தமது தளங்களிலிருந்து சொல்வதில் ஏற்படும் பிரச்சினைகள் நிறையவே அலசப்பட்டன. மூன்றாம் நாள் பெண்ணிய இலக்கியம் பற்றிய அமர்வின் ஆரம்பமே இத்தகைய பிரச்சனையை மையப்படுத்தியது.

பெண்களின் மொழி பற்றிய ஒரு நாடக நிகழ்வை சபையோருக்குள்ளிருந்து நிகழ்த்திய பின்னர் “எமக்குத் தனியான ஒரு மொழி வேண்டும் போல் தோன்றுகின்றது” எனக் கூறிக்கொண்டு கட்டுரையாளர்கள் மேடையை நோக்கிச் சென்றனர். இந்த அமர்வில் இடம்பெற்ற தனது கட்டுரையில் பெண்களின் சுய அடையாளம், இருப்பு, மொழி தொடர்பான பல முக்கியமான கருத்துக்களை மங்கை முன்வைத்தார்.

இன்று பின் நோக்கிப் பார்க்கும் போது தமிழ் இனி மகாநாட்டின் விசேஷ அம்சங்களில் முக்கியமான ஒன்றாக பெண்களின் இலக்கியம் பற்றிய விவாதமும், தமது அடையாளம் பற்றிய அவர்களது கருத்துக்களும் உருவானமை புலப்படுகிறது. இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் முனைப்புறும் போக்காக பெண்நிலை இலக்கியம் வளரப் போவதன் அறிகுறி இது எனலாம்.

மகாநாட்டு ஒழுங்கமைப்புள் இடம்பெறாத, ஆனால் பங்கு பற்றுவோர் தாமாக ஒழுங்கு செய்து கொண்ட நிகழ்ச்சிகள் சிலவும் இங்கு நடைபெற்றன. அவற்றுள் இரண்டு இவ்விடயத்துடன் தொடர்புபட்டவை.

ஒன்று: இலங்கையிலிருந்து சென்ற சூரியா பெண்கள் நிலையத்தினர் பாடிய பெண்கள் பாடல் நிகழ்ச்சியாகும். மூன்றாம் நாள் காலை அமர்வுகள் தொடங்க முன்னர் அரங்கத்திற்கு வெளியே ஜெயந்த, விஜிகலா, சிறிவள்ளியம்மன் பாடத் தொடங்கினர்.

“சந்தோசமாய் பாடப் போகிறோம்

பெண்கள் இங்கே சந்தோசமாய் பாடப்போகிறோம்.” என்று பாடத் தொடங்கினார்கள்.

அவ்வை,மங்கை, பார்வதி, மாலதி என்று வேறு சிலரும் அதில் இணைந்தனர். இவர்களுடன் பாலசகுமார், மௌனகுரு, ஜெயசங்கர், தவராஜா என்று இலங்கைக் கலைஞர்களும் பாடத்தொடங்கினர்.

பாட்டின் தாளமும் பொருளும் அமர்வுகளுக்கு வந்து கொண்டிருந்தவர்களை ஈர்க்கவே ஒரு சிறு கூட்டம் அவ்விடத்தில் கூடியது. அன்று மாலை நடக்கவிருந்த பெண்நிலை இலக்கியம், விமர்சனம், தொடர்பான அமர்வுகளுக்குக் கட்டியம் கூறுவதாய் இந்நிகழ்ச்சி அமைந்தது.

இரண்டாவது நிகழ்ச்சி மகாநாடு நடந்து முடிந்த பின் நிகழ்ந்த பெண்கள் சந்திப்பு இரவு உணவுக்குப் பின் ஆரம்பமாகியது. இது சுமார் இருபது பெண்கள் “அதென்ன பெண்கள் தனியே சந்திப்பு ?” என்று சிலரின் முணுமுணுப்பு, “ஏன் நாங்களும் வரக்கூடாது?” என்று சில ஆதரவாளர்களின் கேள்வியும் ஆதங்கமும். சந்திப்பு நிகழ்ந்த அறையைக் கடக்கும் போது சிலர் வேணுமென்றே உரத்துப்பாடித் தமது இருப்பையும் தெரிவித்துப் போயினர்.

இந்த ஆரவாரங்களால் பாதிக்கப்படாமல் சந்திப்பு ஆரம்பமாயிற்று. நோக்கம் பகிர்வும் புரிதலுமே. சுமார் இருபது பெண்கள். ஒன்று கூடியதுமே மூன்று நாள் களைப்பும் அகன்ற உணர்வு.

‘காற்றோடு பேச என் கண்மணி’ என அவ்வையின் குரல் அலை அலையாய் மிதக்க கருவறையாய் அந்த இடம் இதம் தர பேசத் தொடங்கினர் பெண்கள்.

குடும்பக்கட்டுக் கோப்புக்குள் பெண்ணென்ற பிரக்கை, பெண்ணின் அனுபவ, சிந்தனை வளர்ச்சியை குடும்பம் எல்லைப்படுத்துவது, அரசியலும் கட்சிகளும் பெண்களை எப்படி பயன்படுத்துகின்றன? தனியே வாழ்க்கையில் சந்திக்கின்ற பிரச்சினைகள் என்று பல்வேறு பிரச்சினைகளைத் தமது அனுபவங்களிலிருந்து பலரும் பேசினர்.

தீர்மானம் எதையும் வெளிப்படையாக நிறைவேற்றவில்லை.எனினும் தொடர்ந்து சந்திப்போம். இணைப்புக்களைப் பேணிக் கொள்வோம் என்று எல்லோருமே உணர்ந்து கொண்டனர்.

இந்த சந்திப்பு பற்றி அம்பை காலச்சுவடு, நவம்பர், டிசம்பர் 2000 இதழில் ஒரு குறிப்பு எழுதியிருந்தார். சந்திப்பின் உயிர் நாடியைத் தொடும் அவரது இரவு நேர உரையாடல் என்ற குறிப்பை அப்படியே இங்கே தருகிறேன்.

இரவு நேர உரையாடல்

“தமிழ் இனி 2000 கருத்தரங்கின் தன்னிச்சையான ஒரு நிகழ்வாகக் கடைசி நாளன்று இரவு ஒன்பது மணிக்கு பெண்கள் அமர்வு ஒன்று நடந்தது. இலங்கையிலிருந்து வந்திருந்த பெண்களும், சென்னைப் பெண்களும் வேறு இடத்திலிருந்து வந்த பெண்களுமாய் கூடினோம். எதைப் பேசுவது, எதுபற்றிப் பேசுவது என்று திட்டம் எதுவுமில்லை. ஒரு சிறு அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டும், சாய்ந்து கொண்டும், படுத்துக் கொண்டும், பக்கத்தில் உள்ள தோளில் தலை வைத்தும் இருந்தபடி பேசுவது ஒரு இதமான அனுபவம்.

நல்ல குரலில் இரண்டொரு பாடல்கள். பிறகு அவரவர் குடும்பச் சூழலில், சமுதாயக் கட்டுக்கோப்பினுள் பெண் பற்றிய பிரக்ஞை எப்படி நேர்கிறது என்று ஒரு கேள்வி பேச்சினிடையே எழுந்தது. ஒவ்வொருவரும் சில அனுபவங்களைக் கூறத் தொடங்க, உரையாடல்களைக் கட்டிவிட்டது. ஒரு காகிதத்தையும் பேனாவையும் எடுத்த பத்திரிகையாளரை அதை எல்லாம் பையில் வைக்கும்படி கூச்சல் போட்டோம்.

பேசப் பேச சிலர் உறங்கிப் போயினர். சிலர் இணைந்த மனங்களின் உரையாடலில் மேலும் நெருங்கிப் போனவர்கள் போல் உணர்ந்தனர். முகவரிகள் எழுதப்பட்டன. தொலைபேசி எண்கள் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டன. தீர்மானங்கள் எதையும் நிறைவேற்ற வில்லை. அறிக்கை எதையும் எழுதவில்லை. மீண்டும், மீண்டும் கூடுவோம், செயலாற்றுவோம் ஒருவருக்கொருவர் துணை புரிவோம், அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வோம். என்ற நிறைவைத் தரும் உணர்வுடன் இரவு ஒரு மணிக்குப் பிரிந்தோம்”.

போருக்கு எதிரான

வெண்களின் குரலை எழுப்பும்

உடல் எண்ணிக்கை

போருக்கும் அது விளைவிக்கும் அழிவுகளுக்கும் எதிராகக் காலங்காலமாகக் கலைஞர்கள் குரல் எழுப்பி வந்துள்ளனர். சென்ற நூற்றாண்டில் மனித குல வரலாற்றைக் கறைப்படுத்திய போர்களில் ஒன்று வியத்நாம் மீது அமெரிக்கா தொடுத்த யுத்தம்.

வியத்நாமில் ஸன்மாய் என்ற சிறு கிராமத்தை அமெரிக்கர் ஒரே நாளில் அழித்த கதையானது மானுட நினைவுகளில் போர் பற்றிய பயங்கர அலைகளை நிரந்தரமாக்கிய நிகழ்ச்சியாகும்.

ஸன்மாயின் அழிவை இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த பான்திமாவ் என்ற பெண் விபரிப்பதாக உடல் எண்ணிக்கை என்ற இந் நாடகம் அமைந்துள்ளது.

பான்மாவின் பாத்திரத் தனிமொழியே நாடகம். இந் நாடகத்தின் சுருக்கமான வடிவத்தைச் சென்ற ஆண்டு திருகோணமலையில் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த நாடகக்கலைஞருமான மங்கை நிகழ்த்திக் காட்டினார்.

வியத்நாமின் ஸன்மாயின் அழிவைப் பற்றியதாக நாடகம் அமைந்தாலும் அது எமது வடக்குக்கிழக்குப் பகுதிகளில் போரால் அழிந்த கிராமங்களின் கதைகளைப் பேசுவதாகத்தான் அன்று நாடக நிகழ்வைப் பார்த்திருந்த சபையோர் உணர்ந்தனர்.

சந்தோஷமும், துக்கமும், பரிதவிப்பும் மாறிமாறி இடம் பெற்று இறுதியில் அவலத்தின் உச்சத்தைத் தொடுகிறது நாடகம்.

மிகப் பலம் வாய்ந்த இந்த நாடகப் பிரதிக்குத் தனது அதி அற்புதமான நடிப்பால் உயிருட்டினார் மங்கை.

Body Count என்ற இந்த ஆங்கில நாடகத்தை உடல் எண்ணிக்கை என்ற தலைப்பில் மொழிபெயர்த்தவர் தமிழ்நாட்டைச்சேர்ந்த சதாசிவம் அவர்கள்.

பான்-தி-மாவ் :

“நான் 1942 ஆம் ஆண்டு வியத்நாமில் உள்ள ஸன்-மாயில் பிறந்தேன். பான்-தி-மாவ் எனப் பெயரிடப்பட்டேன், ஸன்-மாய் சிற்றூரிலேயே வளர்ந்தேன். சிற்றூரின் துஆன்-பென் என்றழைக்கப்படும் பகுதியில் வசித்தேன் இவ்வியத்நாமிய மொழிச் சொல்லுக்கு “தொல்லைகள் அற்ற இடம்” என்று பொருள். குவாங் - ந்கை மாநிலத்தில் தென் சீனக் கடலோரத்தில் ஸன்மாய் அமைந்திருந்தது.

அது செழிப்பான நிலப்பகுதி. ஒவ்வொரு ஆண்டும் இரு போகம் நெல் விளையும் பூமி, கடலும் செழிப்பானது. ஸன்-மாய் சிற்றூர் மக்கள் கூறுவர். “நாங்கள் நீரில் வலை வீசும் முன்னரே அது நிறைந்து விடும்.” கழனிக்கும் கடலுக்கும் இடையே பட்டு போன்ற மெத்தென்ற மணற் பரப்புள்ள கடற்கரை. “வியத்நாமிலேயே இது தான் மிகச்சிறந்த கடற்கரை” என நாங்கள் சொல்லுவது வழக்கம். நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளில் இருந்தும் ஸன்-மாய் கடற்கரைக்கு மக்கள் வருவர். கடற்கரையில் ஓய்வெடுக்க; போர் நடந்த காலத்திலுங்கூட, தலைநகரான சைகானிலிருந்தும் கூட மக்கள் வருவர்.

நாங்கள் வழக்கமாகச் சொல்வது “ஜனவரியில் எங்கள் குழந்தைகளோடு மகிழ்வோம். பிப்ரவரியில் எங்கள் கடற்புறத்தில் மகிழ்வோம்; மார்ச்சில் எங்கள் சந்தைகளிலும், கேளிக்கைகளிலும் மகிழ்வோம்; ஆண்டின் பெரும் பகுதியை எங்கள் உழைப்பால் மகிழ்வோம்.”

இந்த இடத்தில்தான் நான் வளர்ந்தேன். இங்கு தான் என் தாயைப் புதைத்தேன். இங்குதான் நான் மணம் முடித்தேன். இங்குதான் என் மகள் பிறந்தாள். என் மகனும் இங்குதான் பிறந்தான். இங்கு தான் எனக்கு எல்லாம் நான் இந்த மண்ணைச் சேர்ந்தவன் என எண்ணியிருந்தேன்.

சைகானிலிருந்த செல்வந்தர்கள் ஸன்-மாயில் வீடுகளைக் கட்டினர். நாங்கள் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவர்களுக்கு அரிசி, மீன், மரக்கறிகளை எங்களால் விற்க முடிந்தது. எங்கள் வாழ்க்கையில் அவர்கள் குறுக்கிடவில்லை.

வெளிநாட்டவர் வேறுவிதமாக இருந்தனர். முதலில் பிரஞ்சுக்காரர்கள், பிறகு ஜப்பானியர்கள்; பிறகு மறுபடியும் பிரஞ்சுக்காரர்கள். வெளிநாட்டவர்கள் ஆண்டுக்கு இருமுறை வந்தனர். மார்ச் மாத இறுதியிலும் ஆகஸ்டிலும் நகரத்திலிருந்து கொழுத்த வியத்நாமியர்களுடனும், ராணுவ வீரர்களுடனும் அவர்கள் வந்தனர். எப்போதுமே ஆண்டின் அதே பருவத்தில் வருவார்கள்.

நெல் அறுவடை முடிந்தபின் அந்த வெளிநாட்டவர்கள் ஸன்-மாயிக்கு வந்து வரிகளைக்கேட்பர். இவ்வளவு நெல் நீ தரவேண்டும், இவ்வளவு உன்னிடமிருந்து இவ்வளவு..... எனக் கிராமம் முழுவதிலிருந்து எல்லோர் மீதும் வரி விதித்தார்கள். நாங்கள் வரி செலுத்த மறுத்தோம், தானியங்களை மறைத்தோம், எதிர்ப்புக்காட்டினோம், வாதிட்டோம். ஆண்டுக்கு இருமுறை, ஆண்டுக்கு ஆண்டு இதே வாதங்கள் தொடரும். ஆனால் அவர்களிடம் சிப்பாய்கள் இருந்தனர். சிப்பாய்களிடம் துப்பாக்கிகள் இருந்தன. எங்கள் எதிர்ப்புக்குரல்கள் எழும்புவதற்கு முன்பாகவே அடக்கப்பட்டுவிடும்.

நான் வளர்ந்து கொண்டிருந்த காலம் முழுவதும் போர் நடந்து கொண்டேயிருந்தது. நெல் விளையும் பருவத்திலும் போர், வறண்ட காலத்திலும் போர், நாத்து நடும் காலத்திலும் போர், அறுவடை செய்யும் போதும் போர்,

நான் பிறந்த அன்றும் யுத்தம், என் திருமணத்தன்றும், நான் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுக்கும் வலியில் துடித்துக் கொண்டிருக்கையிலும் யுத்தம் நடந்து கொண்டேயிருந்தது. வடக்கிலே போர், மேற்கு, தெற்கு எங்கும் யுத்தம். ஜப்பானியர்களுடன் யுத்தம். பிரஞ்சுக்காரர்களுடன் போர். ஆனால் எப்படியோ ஸன்-மாய்க்கு மட்டும் யுத்தம் வரவேயில்லை.

இளைய தலைமுறை போரைப்பற்றி அதிகம் அறிந்து கொள்ளாமலேயே வளர்ந்தார்கள். நாங்கள் விளையாடினோம். வேலை செய்தோம். நாங்கள் கடற்புறத்தை அளைந்தோம். கடலில் நீந்தினோம். நீர்ப்பாசன கால்வாய்களை வெட்ட நாங்கள் உதவினோம். அக்கால்வாய்கள் ப்ரா-குக் நதியிலிருந்து எங்களது நெல் வயல்களுக்கு நீரைக் கொண்டுவந்தன. நாங்கள் நெற்பயிரினுடே ஒளிந்து விளையாடினோம்.

சனிக்கிழமைகளில் நாங்கள் யானை மலையைக் கடந்து குவாங்-நகை நகர சந்தைக்கு எங்கள் பெற்றோர்களுடன் செல்வோம். குதிரைக்குன்று, யானைமலை என்று இருமலைகள் ஸன்-மாயில் இருந்தன. யானை மலை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். நான் ப்ரா-குக் ஆற்றில் நீந்திக் கடந்து யானை மலையில் பலமுறை ஏறியுள்ளேன். அதன் பாதைகள், அதன் மரங்கள், அதன் கடற்பாறைகள், அதன் நீரோடைகள். எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அதிகாலை இருளில் யானை மலையில் மூங்கிற் புதர்காட்டுக்கொடிகளின் ஊடாக நுழைந்து சென்று, கடலுக்குள்ளே இருந்து கிளம்பும் சூரியனைக் காண தென் உச்சியை அடைந்திருக்கின்றேன். யானை மலையின் வடக்கு, கிழக்கு தெற்கு பகுதிகளில் எனது ஸன்-மாய் கிராமம் மெல்ல மெல்ல விடியற்காலை வாழ்க்கைக்கு விழித்தெழுவதை நான் கண்டுள்ளேன்.

பிரஞ்சுக்காரர்கள் வெளியேறி வெளிநாட்டு சக்திகள் எங்கள் வியத் நாமை கூறு போட்டபோது எனது வயது பன்னிரண்டு. வடக்குப் பகுதிக்கு ஹோ-சி-மின் ஜனாதிபதியானார். வெளிநாட்டு சக்திகளுக்கு நல்ல நண்பராக இருந்த ந்கோ-டின்-டியமினிடம் தெற்கு பகுதியில் சேர்க்கப்படவேண்டுமென நாங்கள் கேட்கவில்லை அந்நிய சக்திகள் எங்களைக் கேட்காமலேயே முடிவு செய்துவிட்டனர். டியம்மினால் ஆளப்படுவதை நாங்கள் விரும்பவில்லை. ஆனால் எங்கள் விருப்பம் என்னவென்று யாரும் கேட்கவில்லை. “ஸன்-மாய் மக்களே, ஆட்சியில் யார் இருக்கவேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள்” என யாரும் ஸன்-மாய்க்கு வந்து கேட்கவில்லை. கேட்காமலேயே எங்கள் மீது ஓர் அரசாங்கம் திணிக்கப்பட்டது. சைகான் அரசாங்கத்தின் கீழ் வரி வசூலிப்பவர்கள் ஆண்டுக்கு இருமுறை நெல் அறுவடைக்குப் பின் துப்பாக்கி ஏந்திய சிப்பாய்களுடன் வந்தனர். அவர்கள் கிராமத்திற்குள் நுழைந்து நீ இவ்வளவு நெல் தர வேண்டும். நீ இவ்வளவு..... என ஆணையிட்டனர். அவர்கள் எல்லோர் மீதும் வரி விதித்தனர். அவர்கள் எப்போதும் கைகளை விரித்துக் கொண்டும், காதுகளை மூடிக்கொண்டும் இருந்தனர். அவர்கள் வியத்நாமியர்கள்தான். ஆனால் பிரஞ்சுக்காரர்களைப் போலவே நடந்து கொண்டனர்.

பல இளைஞர்கள் கிராமத்தை விடுத்து வடக்குப் பகுதிக்குச் சென்றனர். அவர்கள் ஹோசிமின்னோடு சேர்வதற்கு வடக்கு பக்கம் சென்றனர். சில ஆண்டுகள் குவாங்ந்கையில் அமைதி நிலவியது. என்றாலும் அது எப்போதுமே அசாதாரணமாகவே இருந்தது. சைகான் அரச யானை மலையின் உச்சியில் ஒரு இராணுவ நிலையத்தை அமைத்தது.

நாங்கள் எங்கு சென்றாலும் சிப்பாய்கள் எங்களைக் கண்காணித்தனர். அமைதி நிலவினாலும், நாங்கள் மீன் பிடிக்கையிலும், நெல் அறுவடை செய்யும் போதும் துப்பாக்கி முனை எங்களை நோக்கியே இருந்தது. வியத்நாமியர்கள் தான் எங்களை ஆண்டனர். ஆனால் அவர்கள் ஏந்தியிருந்த துப்பாக்கி பிரஞ்சுக்காரர்களுடையது.

பத்தாண்டுகள் நாங்கள் நிலத்தில் விவசாயம் செய்தோம். கடலில் மீன் பிடித்தோம். அப்பத்தாண்டுகளும் சிப்பாய்கள் எங்களை கண்காணித்தனர். பத்தாண்டுகள் அரசாங்கத்தின் மீதான வெறுப்பை மெல்லிய குரலில் பேசிக் கொண்டோம். இது தவிர அப்பத்தாண்டுகளில் நாங்கள் எதுவும் செய்யவில்லை.

1964 ஆம் அண்டு குளிக்காலம் உங்களுக்கு நினைவிருக்கும். அடாதமழை. இதற்கு முன் இத்தகைய மழையை வியத்நாம் கண்டதே இல்லை. யானை மலையே ஓர் அருவிபோல மாறியது. அதன் உச்சியில் இருந்த இராணுவ

நிலையம் சரிந்து வழக்கி கீழ்நோக்கி வந்து பாதி வழியில் மண்ணில் புதைந்து போனது. அரச சிப்பாய்களை மழை வெகுதூரம் அடித்துச் சென்றது. அவர்கள் போன பிறகு கிராமத்தில் புதியமுகங்கள் தோன்றின. புது முகங்கள், ஆனால் பழக்கமானவை. பத்தாண்டுகளுக்கு முந்தியவை. அவர்கள் இளைஞர்களாக கிராமத்தைவிட்டு வடக்கே சென்றவர்கள். இப்போது ஸன்-மாயிலுள்ள தங்கள் வீடுகளுக்கு திரும்பி வந்துள்ளனர். அவர்கள்தான் வியத்தாங்- வி.சி, ஹோசிமின்னின் ஆதரவாளர்கள், சைகான் அரசை எதிர்த்துப் போரிடுபவர்கள். அவர்கள் தங்களுடன் துப்பாக்கிகளையும் கொண்டு வந்தனர்.

அவர்கள் துஆன்-யென்னில் ஒரு கூட்டம் கூட்டினர். “சைகானிலுள்ள பொம்மை அரசின் பிடியிலிருந்து நம் சிற்றூரை விடுவிக்க வந்துள்ளோம். என்றனர். “இதற்கு தியாகங்கள் புரிய வேண்டும். ஆனாலும் இறுதியில் ஒரு மேன்மையான வாழ்க்கையை பெறுவதே அதன் நோக்கம்” என்றனர். அரசு ஆதரவாளர்களை அவர்கள் கைது செய்தனர். செல்வந்தர்களை சிறையிலிட்டனர். நிலபிரபுக்களை கைதுசெய்தனர். அவர்களின் கைகளை பின்புறமாகக் கட்டி துஆன்-யென்னின் மையத்திலிருந்த திடலுக்கு அழைத்து வந்தனர். பிறகு மற்றொரு கூட்டத்தைக் கூட்டினர். “இவர்கள் இந்த பொம்மை அரசின் ஆதரவாளர்கள்; இவர்கள் வரிவசூலிப்பவர்கள்; இவர்கள் காட்டிக்கொடுப்பவர்கள்; இவர்கள் தான் ஏழைகளின் முறையிட்டை கேட்க மறுத்தார்கள்; இவர்கள் இலஞ்சம் வாங்கிய அரசு அலுவலர்கள். இனி இவர்கட்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை. இவர்களை என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நீங்கள்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

பிறகு நாங்கள் முடிவெடுத்தோம். சிலர் காட்டுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர். அவர்கள் மீண்டும் திரும்பவேயில்லை. சிலரை கிராமத்திலேயே இருக்க அனுமதித்தோம். சிலரை ஊரைவிட்டுப் போக அனுமதித்தோம்.

அன்றிலிருந்து ஸன்-மாய் மீது சைகான் அரசுக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை. வி.சிக்களும் வரி வசூலிக்கத்தான் செய்தனர். ஆண்டுக்கு இருமுறை ஆனால் ஏழை விவசாயிகள் வரிசெலுத்தத் தேவையில்லை.

நாங்கள் நிலங்களில் விவசாயம் செய்தோம், கடலில் மீன் பிடித்தோம் எங்கள் குழந்தைகளை வளர்த்தெடுத்தோம். வி.சிக்களுக்கு துப்பாக்கிகளை எடுத்துச்செல்ல உதவினோம். அவர்கள் சொன்னபடி கண்ணி வெடிகளை வைத்தோம். பிறகு சைகான் அரசு வெளிநாட்டுப் படைகளை உதவிக்கு அழைத்தது.

வெளிநாட்டவர் ஸன்-மாய்க்கு வந்தனர். அந்நிய நாட்டு சிப்பாய்கள் மீண்டும் அணிவகுத்துச் சென்றனர். சீனர்கள், பிரஞ்சுக்காரர்கள், ஜப்பானியர்கள். அயல் நாட்டு ராணுவங்கள் வியத்நாமை மிதித்து துவைத்தன. இம்முறை அமெரிக்கர்கள்.

இந்த அமெரிக்க சிப்பாய்களைப் பற்றி உங்களுக்கு நான் சொல்லியே ஆக வேண்டும். அவர்கள் இளைஞர்கள். இவர்களைப் பெற்ற தாய்மார்களுக்காக என் இதயம் கண்ணீர் வடிக்கிறது. இவ்விளம் அமெரிக்கர்கள் மிகவும் குரூரமானவர்கள்.

நீங்கள் எவ்வளவு பயந்தாலும் சரி ஓடாதீர்கள். நீங்கள் ஓடினால் அவர்கள் உங்களைச் சுடுவார்கள். பொட்டலங்களையோ கூடைகளையோ அவர்கள் முன்பு எடுத்துச் செல்லாதீர்கள். அமெரிக்கர்களுக்கு பொட்டலங்களையும் கூடைகளையும் கண்டாலே பயம், எனவே உங்களை சுட்டுவிடலாம். பொட்டலங்களை வீட்டிலிருந்து தொலைவாக சாலையின் நடுவில் வைத்துவிட்டு தூர விலகி விடுங்கள். அங்கிருந்து மெதுவாக நடந்து செல்லுங்கள். பிறகு பொட்டலங்களைச் சுட அமெரிக்கர்கள் முனைந்தாலும் வீடுகளில் உள்ள யாரும் தாக்கப்படவோ, காயப்படவோ மாட்டார்கள்.

முகம் சுளிப்பதாவோ பயப்படுவதாவோ தோற்றமளிக்காதீர்கள். அவர்கள் சந்தேகித்து உங்களைக் கைது செய்யலாம். அவர்களைப் பார்க்கும் போது மகிழ்ச்சியாகக் காட்சி தாருங்கள். ஆனால் மிகுந்த மகிழ்ச்சியாக வேண்டாம். சிரிக்காதீர்கள். அவர்களை எள்ளி நகையாடுவதாக எண்ணிக் கொண்டு எதை வேண்டுமானாலும் செய்துவிடுவர். அவர்களை நோக்கி மெதுவாக, கைகளை விரித்தபடி நடந்து செல்லுங்கள். சிறிய குழுக்களாக நடமாடுங்கள். அமெரிக்கர்கள் பெருங்கூட்டத்தை கண்டு பயந்து அதை நோக்கி சுடலாம். அவர்களின் மொழியை சிறிதளவேனும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களோடு பேசுங்கள் “ஹலோ”, வணங்குங்கள், புன்னகையுங்கள். தேனீர் அளியுங்கள்.

இவ்வறிவுரையை கவனமாக பின்பற்றுங்கள். நீங்கள் பாதுகாப்பாக இருப்பீர்கள். அமெரிக்கர்கள் உங்களுக்கு உணவு, சாக்லெட், கொகா கோலாவும் கூட கொடுக்கலாம். நீங்கள் அதை உண்ணலாம். அதில் நஞ்சு கலந்திருக்காது.

இப்படியெல்லாம் நாங்கள் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று வி.சியால் கற்பிக்கப்பட்டோம்.

முதல் இரண்டு முறையும் அமெரிக்க சிப்பாய்கள் வந்தபோது எங்களுக்கு கற்பித்தது போலவே செய்தோம். இரண்டு மணி நேரம் தங்கிவிட்டு கிராமத்திலிருந்து போனார்கள். இரண்டாம் முறை கடுமையானது. ஸன்-மாயைச் சுற்றி எல்லா பக்கங்களிலும் கடுமையான சண்டை நடந்து கொண்டிருந்தது. பல அமெரிக்கர்கள் காயப்பட்டு இறந்தனர். 1968-ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் அவர்கள் ஸன்-மாய்க்கு வந்தனர். அவர்கள் இரண்டு வீடுகளை எரித்தனர். ஒரு முதியவரை அடித்தனர். எங்களை நோக்க துப்பாக்கியை நீட்டினர். “வி.சி.அதய்?” “வி.சி.எங்கே?”

அவர்களுக்கு முன்னால் நாங்கள் தரையில் மண்டியிட்டோம். எங்கள் கைகள் தரையில் விரித்திருந்தன. “நோபிட் நோபிட்” நாங்கள் கூறினோம் “எங்களுக்குத்தெரியாது” “வாலிபர்களெல்லாம் எங்கே?” “எல்லோரும் இறந்துவிட்டனர், அவர்கள் எல்லோரும் இறந்து விட்டனர்” எனக் கூறினோம் எங்களைத் திட்டி உதைத்து விட்டு அவர்கள் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறினர். அவர்கள் செல்லும்போது ஒரு நீர் எருமையை சுட்டு வீழ்த்த சென்றனர். அவர்கள் சென்றபின் இளைஞர்களும், பெண்களும் மறைவிடங்களில் இருந்து வெளியே வந்தனர். நடந்ததை அவர்களிடம் கூறினோம். பலர் கிராமத்தை விட்டுப் போய்விட்டனர். அவர்கள் நகரங்களுக்கோ, அகதிகள் முகாம்களுக்கோ சென்றனர். இரவு முழுவதும் விவாதித்தபின் பதினொரு ஆண்கள் எழுந்து தங்கள் வீடுகளுக்கு சென்ற உடைகள், ஒருபோர்வை, துப்பாக்கி ஆகியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு வடக்கு நோக்கி சென்றனர்: அவர்களுள் என் கணவரும் ஒருவர்.

நான் துஆன்-யென்-னில் தங்கினேன். இங்கு தான் என் வீடு உள்ளது. இதைவிட்டுப் போகமாட்டேன். என் தந்தை என்னுடன் தங்கினார். பிள்ளைகளுக்கும் எனக்கும் துணையாக. படுக்கைக்கு அடியில் குழியைத் தோண்டி அதை ஒளித்து கொள்ளும் பாதுகாப்பறையாக அமைத்துக் கொண்டோம். கிராமத்திலேயே தங்கிவிட்ட மற்றவரும் அவ்வாறே செய்தனர் ஸன்-மாயைச் சுற்றியும் சில சமயம் ஸன்-மாயிலேயும் நாள்தோறும் துப்பாக்கி சுடும் ஒலியை நாங்கள் கேட்போம். வெடிகுண்டுகள் மிக அருகில் விழுந்தன மேலும் மேலும் மக்கள் கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறினர். இருப்பினும் நாங்கள் துஆன்-யென்-னிலேயே “தொல்லைகளற்றஇடத்திலேயே” தங்கியிருந்தோம். ஸன்-மாயின் பிற்பகுதிகளில் வெடிகுண்டுகள் வீசப்பட்டாலும் அவர்கள் துஆன்-யென் மீது வீசுவதை தவிர்த்தனர். அமெரிக்கா “நாபாம்” குண்டு போட்டபோது மற்றவர்கள்தான் பாதிக்கப்பட்டார்கள். துப்பாக்கிச் சண்டை மிகக் கடுமையான போதும் கூட துஆன்-யென்னிலிருந்து ஒரு கிலோ மீட்டருக்கு அப்பாலேயே அது நடந்தது.

அது ஒரு சனிக்கிழமை. அன்று தான் யானைமலையில் ஏறி
நிரும்பி நான் துஆன்-யென் இறந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன்.

நான் அதிகாலையில் எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்து
ஆடைகள் அணிந்து கூடைகளை எடுத்துக் கொண்டேன். யாரையும்
பாழ்ப்பாணம் அமைதியாக வெளியேறினேன். அவர்கள் உறங்கட்டும், அவர்கள்
படுமையாக உழைத்திருக்கிறார்கள்; அவர்கள் உறங்கட்டும்; என் தகப்பனார்;
நான் பிள்ளைகள். அவர்களுக்கு நல்ல உறக்கம் தேவை. அவர்களிடம்
விடைபெறவில்லை. கூடைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு ட்ரா-குக் ஆற்றின்
நீதிருந்த பாலத்தின் வழியாக ஆற்றைக் கடந்து சூரியன் உதிக்கும் நேரத்தில்
பாணை மலையில் ஏறிக் கொண்டிருந்தேன். நான் அதன் உச்சியை அடையும்
பாது ஒரு அமெரிக்க ஹெலிகாப்டரின் சத்தத்தைக் கேட்டேன். இரண்டு
முன்று முறை கிராமத்தின் மீது வட்டமடித்துவிட்டு வடக்கு நோக்கித்
நிரும்பி அது மறைந்துவிட்டது.

பிறகு துஆன்-யென் மீது வெடிகுண்டுகள் வீசப்பட்டன. வெடிகுண்டுகள்
பூமியையே பாளம் பாளமாக பிளந்து கொண்டு விழுந்தன. முற்றின நெல்
பயல்களின் மீது வெடிகுண்டுகள் இறங்கின. துஆன்-யென் வீதிகளிலும்
வீழ்ந்தன. கால்நடைத் தொழுவங்கள் மீதும் வீசப்பட்டன. வீடுகள் மீதும்
வீழ்ந்தன. எங்கு பார்த்தாலும் தொடர்ந்த வெடிகுண்டு முழக்கம்.

ஒரு குண்டு வீசப்பட்டுவதை, குண்டுகள் வீசப்பட்ட அக்காட்சியை
ப்படி விளக்கிடுவேன்? பூமியே அதிர்ந்தது. அதனோடு சேர்ந்து மக்களும்
அதிர்ந்தனர். அந்த ஒலி உங்கள் காதுகளில் அறைந்து உங்களுக்குள்
பாழும் ஓலத்தை நீங்களே கேட்க இயலாமல் போய்விடும். யானை மலையின்
மென்மையான நிலத்தின் மீது என் உடலைக் கிடத்தினேன். குண்டு
வீச்சுக்குப்பின் சிப்பாய்கள் வந்தனர். கிராமத்திற்கு மேற்கேயிருந்த நெல்
பயல்களில் ஹெலிகாப்டர்கள் வந்திறங்கின. அமெரிக்கச் சிப்பாய்கள்
ஹெலிகாப்டர்களிலிருந்து வேகமாக, நெற் பயிர்களின் இடையே குதித்தனர்.
அமெரிக்க சிப்பாய்கள் கிராமத்தின் எல்லையை அடைந்தனர். கிழவர் நகுயான்-
பாங்கன் வீட்டிற்குள் சில சிப்பாய்கள் நுழைந்தனர். மிகவும் சிரமத்தில்
இருந்த அக்கிழவன் தன் வயிற்றுப்பாட்டிற்காகவும், தன் மருமகள், தன்
பரப்பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் கடுமையாக உழைத்தார்.
தங்கிலாலும், ஓலையாலும் கட்டப்பட்டிருந்த அவருடைய குடிசைத் தீயிட்டு
கொளுத்தினார் அமெரிக்கர்கள். லைற்றர்களை வெளியிலெடுத்து ஓலைக்குத்
தீ மூட்டினார். அது எளிதாய் பற்றிக்கொண்டது. உடனேயே நகுயான்-
பாங்கன் மற்றும் அவர்தம் குடும்பத்தினரின் கூக்குரலை நான் கேட்டேன்.

எரிந்து கொண்டிருந்த அவர்களுடைய அந்த ஓலை வீட்டிலிருந்து அவர்கள் ஓலமிட்டபடி ஓடியதை நான் பார்த்தேன்.

அமெரிக்கர்கள் அவர்களைச் சுட்டனர். ஒரு முறையல்ல, பன்முறை. ரவைகள் அவர்களைத் துளைக்கும் போது அவர்களின் உடல்கள் அதிர்ந்து குலுங்கின. ஆனாலும் சிப்பாய்கள் சுட்டுக்கொண்டேயிருந்தனர். ரவைகள் தீர்ந்து போனாலும் நிரப்பிக்கொண்டு சுட்டனர். மேலும் சுட்டனர். அவர்கள் ந்குயென்-சாங்கையும் அவர் குடும்பத்தையும் கொல்லவில்லை. அவர்களை சின்னாபின்னமாக ஆக்கிக் கொண்டிருந்தனர். துப்பாக்கி குண்டுகள் அவர்களை தாக்க தாக்க அவர்களின் உடல்களிலிருந்து எலும்புகள் துண்டு துண்டுகளாகச் சிதறி வானத்தில் பறந்தன. எலும்பிலிருந்த கொஞ்சம் மாமிசக் கொத்துக்கள் பிரிந்து அவர்களின் உடம்பிலிருந்து இரண்டு மீட்டர் தொலைவில் விழுந்ததை நான் பார்த்தேன்.

எனது பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ஊர்ந்தவாறு வெளியே வந்தார். அவர் சரியான முறையில் சொல்லிவைக்கப்பட்டிருந்ததால் அவர் தன் மனைவியை வெளியே கொண்டு வந்தார். பிறகு ஒன்பதாம் நான்கும் வயதுள்ள தன் இரு மகன்களையும் வெளியில் கொண்டு வந்தார். ஏழு வயதான தன் மகளையும் அவ்வாறே அழைத்தார். சாலையை நோக்கி மெதுவாக அவர்கள் நகர்ந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் கைகளை விரித்திருந்தனர். பயந்தவர்களாகத் தங்களைக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. புன்சிரிப்போடு மலர்ந்த முகத்தோடு இருந்தனர். அமெரிக்கர்களை நோக்கி மெதுவாக நடந்தனர். மூன்று குழந்தைகளும் புன்னகைத்து அமெரிக்கர்களுடன் பேச்சுக்கொடுத்தனர். “ஹலோ ஜோ... எல்லாம் ஓ.கே. இங்கே வி.சி.க்கள் யாரும் இல்லை. எல்லாம் ஓ.கே”. ஒரு வேளை இப்போதும் கூட குழந்தைகள் சாக்லெட்டும், கொக்கோகோலாவும் கிடைக்குமென நம்பினர். சிப்பாய்கள் துப்பாக்கி முனையை அவர்களை நோக்கி நீட்டினர்; அவர்கள் துப்பாக்கியை தூக்கி பிடித்தனர்; குறிபார்த்தனர். பிறகு சிறிய மனிதனான அதிகாரி கத்தியைக் காட்டினான். சிப்பாய்கள் துப்பாக்கியை கீழிறக்கினர். சிப்பாய்கள் இருவர் பான்-பன்மையும், அவர் குடும்பத்தினையும் துஆன்-யென்னின் வடக்கு எல்லையில் இருந்த பெரிய நீர்பாசன கால்வாய்க்கு நடத்திச் சென்றனர்.

கிராமத்திற்குள் சிப்பாய்கள் வெடிமருந்துகள் வைத்து செங்கல் வீடுகளைத் தகர்த்தனர். மக்கள் வீட்டிற்குள் இருக்கையிலேயே குண்டுவைத்து தகர்த்தனர். மூங்கில் வீடுகளை தீயிட்டு கொழுத்தினர். மக்கள் பதறி வெளியே ஓடி வருகையில் அவர்கள் மீது சுட்டனர். சிலர் வீட்டிற்குள்ளேயே தங்கிவிட்டனர். அவர்கள் எரிந்து போக விரும்பினர். சிப்பாய்கள் என் அக்கம் பக்கத்து வீட்டார்களையும், நண்பர்களையும் பாதுகாப்பு குழியிலிருந்து

இழுத்து சிறு சிறு குழுக்களாக சேர்த்தனர். வயதானவர்கள், இளம் பிள்ளைகள், தாய்மார்கள், பயந்து போனவர்கள், அழுபவர்கள் ஆகியோர்களை கால்வாய்க்கு சிப்பாய்களின் காவலோடு நடத்திச் சென்றனர். தடுமாறியவர்கள் சுடப்பட்டனர். காயம் பட்டவர்கள், நொண்டிச் செல்பவர்கள், மிகவும் மெதுவாகச் செல்பவர்கள் சுடப்பட்டனர். தங்கள் முழங்காலின் மீது சரிந்து விழுந்தவர்கள், கைகளை விரித்தவர்கள், அமெரிக்கர்களோடு பேச முயன்றவர்கள் சுடப்பட்டனர். சுடப்பட்டவர்களின் உடல்கள் கிராமத்தின் ஊடாக கிராமத்தின் எல்லையிலிருந்து திறந்த வெளியில் கால்வாய்க்கு போகும் வழியில் சிதறிக்கிடந்தன.

நான் யானை மலையில் கிடந்து நடப்பதையெல்லாம் கவனித்து வந்தேன், நான் பார்த்தேன், நான் கேட்டேன்.

துப்பாக்கி சுடுவதை நான் கேட்டேன். ஒற்றைச் சுடுதல்கள், குறுகிய வெடிப்புக்கள், துஆன்-யென் எரியும்போது தீக் கொழுந்துகளின் கர்ஜனையைக் கேட்டேன். காயம்பட்டவர்களின் இறந்து கொண்டிருந்தவர்களின் ஓலங்களை, பயந்து நடுங்கியவர்களின் கூக்குரல்களையும் நான் கேட்டேன். நான் காதுகளைக் கையால் இறுக மூடிக்கொண்டாலும் அவை என் காதில் விழுந்தன. சிரிப்பு..... சிரிப்பொலியையும் நான் கேட்டேன். வெறித்தனத்தின் குரலை நான் கேட்டேன். அந்தக் குரல்தான் சிரிப்பொலியாய் கேட்டது. அமெரிக்க சிப்பாய்கள் சிரிக்கின்றனர். சுடுகிறார்கள், சிரிக்கிறார்கள், கொல்கிறார்கள். சிரிக்கிறார்கள், கொழுத்துகிறார்கள், சிரிக்கிறார்கள். அப்போதெல்லாம் மக்களைக் குழுக்களாகக் குவிக்கிறார்கள். துஆன்-யென்னின் வடக்கு எல்லையில் உள்ள கால்வாயை நோக்கி அழைத்துச் செல்கிறார்கள்.

ந்கோ-தினின் அவளுடைய பாதுகாப்புக் குழியில் இருந்து வெளியே வந்தாள். கிராமத்தில் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கின்றது என்பதை அவள் உணரவில்லையா? அவள் அறிந்திருக்கவில்லையா? புத்திசாலியான ந்கோ-தினின் கிராமத்தில் எல்லோராலும் அறியப்பட்டவர்தான், ஆனால் தலை குழம்பிப்போய் மெதுவாக வெளியே வந்தாள். பன்னிரண்டு வயதான அவளது மகள் ந்கோ-தின-நியனும் அவளுடனிருந்தாள்.

சிப்பாய்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவர்களை நோக்கி துப்பாக்கிகளை நீட்டினர். பன்னிரண்டு வயதுடைய ஏறக்குறைய பெண்ணாகத்தோன்றிய, ஆனாலும் குழந்தைத்தன்மையுடனேயே இருந்த அந்தச் சிறுமியை உற்றுப்பார்த்தனர். ந்கோ-தின-நியன்னின் ஆடையில் இருந்த பொத்தான்களை கழற்றத் துவங்கினர்.

பிறகு அவர்களில் ஒருவன் அவளது உள்ளாடையைக் கிழித்து இழுத்து பரக்கத் திறந்து விட்டான். நகோ-தின்-நியான், துஆன்-யென்னின் முக்கிய வீதியின் நட் நடுவில் தன்னைச் சுற்றிலும் கொலைகள் நிகழ பரிதாபமாக நின்று கொண்டிருந்தான். அங்கே அவள் வானத்தை நோக்கி கண்களை உயர்த்தி, கைவிரல்களை இறுக்கமுடி கைகளை தொங்கவிட்டு, அமைதியாக இருக்க முயற்சித்தபடியிருந்தான். அவளது முலைகள் சின்னஞ்சிறியவை. ஏறக்குறைய ஒரு குழந்தையுடையதைப் போன்று. அவளுடைய தாய் அழ ஆரம்பித்தாள். மகளுடைய ஆடையை மகளிடமிருந்து விலக்கி அவளை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

மற்றவர்கள் நகோ-தின்-நியென்னையே நோட்டம்விட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் துப்பாக்கிகளை அசைத்தனர். அவள் மெதுவாகத் தன் ஆடைகளைக் களையத் துவங்கினாள். அவள் அழுதாள், அவள் தாயும் அழுது கொண்டிருந்தாள்.

அமெரிக்கர்கள் அந்த பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுமியை வீட்டின் பின்புறம் கொண்டு சென்றனர். இருவர் திரும்பி வந்தனர். ஒரு ஒத்தை வெடியோசை கேட்டது. மூன்றாமவன் திரும்பி வந்தான். பிறகு ஒருவன் தாயின் தலையில் சுட்டான். நான்கு பேரும் நடந்து சென்றனர்.

அன்று இது பலமுறை நடைபெற்றது. சிப்பாய்கள் கையில் கிடைத்தவர்களின் ஆடைகளை கிழித்தெறிவது; அவர்கள் அழுவது; ஓலமிடுவது; பணிந்து போவது; சுடப்படுவது. இதிலிருந்து கர்ப்பிணிப்பெண்களும் தாயான பெண்களும் கூட தப்பவில்லை. இளங்குழந்தைகளும் இப்படியே பலியாக் கப்பட்டனர். துஆன்-யென் மையத்திலிருந்த திடலில் அதிர்ச்சியடைந்த பெண்கள் அமைதியாக குழுவாக நின்று கொண்டிருந்தனர். அமெரிக்கச் சிப்பாய்கள் அவர்களைச் சுற்றி நின்றிருந்தனர்.

அவர்களில் ஒருவன் ஒரு சிறு குழந்தையைப் பற்றி இழுத்தான். அது ஒரு ஆறு வயதுப்பெண். அது நடந்தது, ஸன்-மாயின் ஒரு பகுதியான து ஆன்-யென் குடியிருப்பில். 1968-ஆம் ஆண்டு 16-ஆம் தேதி சனிக்கிழமை காலையில் அது நடந்தது. தகர்க்காதிருந்த ஒரு செங்கல் வீட்டிற்குள் அவளை அழைத்துச் சென்றான். அவன் அங்கு பத்து நிமிடம் இருந்து விட்டு கிராமத்தின் திறந்த வெளிப்பகுதிக்கு திரும்பி வந்தான். அவன் வெளியில் வருகையில் முகமலர்ச்சியோடு புன்னகை பூத்து வந்தான். மீண்டும் ஒரு சிகரெட் பற்றவைத்தான். பிறகு திரும்பி அதுவரை இருந்துவிட்டு வந்த வீட்டின் மீது ஒரு கைக்குண்டை இயக்கி வீசியெறிந்தான்.

இப்போது கிராமமெங்கும் உடல்கள் குவியல் குவியலாக விழுந்து கிடந்தன. ஒவ்வொரு நிமிடமும் பலபேர் இறந்தனர். அவர்கள் கொழுத்தப்பட்டனர். அவர்கள் சுடப்பட்டனர். அவர்கள் கைக்குண்டுகளால் உடல் சிதறடிக்கப்பட்டனர்! அவர்கள் ஒன்றாக சேர்க்கப்பட்டு நீர்ப்பாசன கால்வாய்க்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

என் தந்தை கால்வாயின் வடக்கு கரையில் நிற்பதைப் பார்த்தேன். அவர் என் மகள் நம்ஹாவின் கையையும் என் மகன் சியின் கையையும் பிடித்திருந்தார். இரு கரைகளிலும் மக்கள் நெரிசலாகத் திரண்டிருந்த கால்வாயின் ஓரத்திற்கு மற்றவர்களும் கொண்டு செல்லப்படுவதை நான் கவனித்தேன். நூறு நூற்றைம்பது பேர் கால்வாயின் அருகில் நின்றிருந்தனர். அவர்களின் பின்னால் அமெரிக்கச் சிப்பாய்கள் நின்றிருந்தனர். சிறிய உருவங் கொண்ட அந்த அதிகாரி கால்வாயின் அருகில் இருந்தான். மேலும் கீழுமாக நடந்து தன் சிப்பாய்களுடன் பேசிக் கொண்டு கால்வாயின் இருகரைகளின் மீதும் நின்று கொண்டிருந்த மக்களை அவன் சுட்டிக்காட்டினான். அதனை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. யானை மலையில் மீது கிடந்த நான் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். அச்சிறிய உருவங் கொண்ட அதிகாரி என் அப்பாவை கால்வாயில் பிடித்துத் தள்ளியதையும் கவனித்தேன். என் உறவினர்களாலும், அக்கம் பக்கத்து சுற்றத்தாராலும் என் நண்பர்களாலும் கால்வாய் நிரம்பி வழிவதை நான் கவனித்தேன். அந்தச் சின்ன மனிதன் கால்வாயின் தெற்கு கரைநெடுக ஓடியதை நான் கவனித்தேன். கால்வாயைச் சுட்டிக்காட்டி தன் சிப்பாய்களிடம் கத்திக் கொண்டிருந்ததை நான் பார்த்தேன். துப்பாக்கிக் குண்டுகளை தொடர்ந்து குண்டுகள். வெடியை அடுத்து வெடி, மரணத்தைத் தொடர்ந்து மரணம், உடல்கள் கால்வாயை நிரப்பின. அறுவடைக்குத்தயாராக இருந்த நெல்வயலில் ரத்தம் பாய்ந்தது.

பிறகு எல்லாம் முடிந்தது. அமெரிக்கர்கள் கீழே உட்கார்ந்து சிகரட்டைப் பற்ற வைத்து புகைத்து மாமிசம் அடைத்த டப்பாக்களைத் திறந்து உணவு உண்டனர். அந்த கால்வாய்க்கரையிலேயே உணவை உண்டனர். சிகரட்டைப் புகைத்தனர். ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். உணவு உண்டதும் கால்வாயல் டப்பாக்களை எறிந்தனர்.

நான் யானை மலையிலிருந்து அச்சிறிய மனிதனான அதிகாரியைக் கவனித்தேன். தலையை அசைத்தபடி அவன் கால்வாயின் கரைகளில் நடந்தான். அவன் மெதுவாக நடந்தான். அவன் நடந்து கொண்டே எப்போதும் தலையைசைத்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு சிறிய குறிப்புப் புத்தகத்தையும் பென்சிலையும் வெளியிலெடுத்து எதையோ எழுதினான்.

திரும்பி கிராமத்தை நோக்கி நடந்தான். திறந்த வெளியைக் கடக்கும் போது அங்கிருந்த உடல்களினருகில் சற்று நின்றான். தலையசைத்து விட்டு தன் குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதினான். கிராமத்து*தெருக்களின் நெடுக அவன் நடந்து செல்லும்போது உடல்களைப் பார்த்து தலையசைத்தான். சிதைந்த வீடுகளுக்குள் சென்று திரும்பி வெளியில் வந்து தன் தலையை அசைத்து குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதினான். நான் அவனைக் கவனித்தேன். வியப்படைந்தேன். குழம்பிப்போனேன். அந்த மனிதன்.... அவன் என்ன செய்கிறான்? பிறகு அவன் எண்ணிக் கொண்டிருந்தான். உடல்களை எண்ணிப்பார்த்து தன் குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதிக் கொண்டான். இறந்த எதிரிகள் எத்தனை பேர் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தான். தனது உயர்மட்ட அதிகாரிகளுக்காக தன் அறிக்கையை தயார் செய்து கொண்டிருந்தான்.

இன்று எதிரிகள் ஐநூறு பேரை நாங்கள் கொன்றோம்.

நக்யென்-சாங்கின் ஐந்து வயது பேரன் ஒன்று. பாம்-பென்னின் மகள் ஏழு வயது. நாற்பத்தியெட்டு; ந்கோ-தின்-நியன், பன்னிரண்டு வயது கற்பழிக்கப்பட்டு சுடப்பட்டாள். உன்னுடைய அறிக்கையில் அவளையும் சேர்த்துக்கொள். அறுபத்து ஒன்று; வீதியிலிருக்கும் இந்தக்குவியல்! இங்கே எத்தனை பேர் இறந்தார்கள்? சரி இருபது இருக்கலாம். இதனைச் சேர்த்து எண்பத்துமூன்று. இங்கே இந்த வீட்டில்? சொல்வது சற்றுச் சிரமம், ஐந்து என வைத்துக்கொள்ளலாம். இத்துடன் நூற்றுஆறு. மறந்து போவதற்கு முன் இதையும் உன் குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதிக்கொள். மொத்தத்தையும் கூட்டிச்சேர். கால்வாய்..... ஆமாம்..... அந்த கால்வாய் நிறைய நிறையவே.

ஸன்-மாயில் உடல் எண்ணிக்கை எத்தனை? எதிரிகள் எத்தனை பேரை நீங்கள் கொன்றீர்கள்? மூன்று வயதுக்குழந்தைகள்? அவர்கள் உங்களுடைய எதிரிகள். கொன்று எண்ணுங்கள்! உயர் அதிகாரிக்கு அறிக்கை கொடுங்கள். ஸன்-மையிலிருந்து அறிக்கையைத் தயாரியுங்கள். இன்று நாங்கள் எதிரிகள் ஐநூறு பேரைக் கொன்றோம் என்று.

உடல் எண்ணிக்கை எத்தனை? ஒன்று, இரண்டு, மூன்று. தொண்ணூற்றாறு, தொண்ணூற்றேழு, நூற்று நாற்பது, நூற்று ஐம்பது, நூற்றறுபது, முன்னூற்றுப்பத்து, நானூற்று எழுபதுக்கு மேற்பட்ட எதிரிகள் இன்று இறந்தனர் என அறிக்கையில் எழுதுங்கள்”.

வீடுபட்டோம்

ஆறு முழச் சேலைக்குள்
சுருட்டி விட்டு
சோறு கறி ஆக்கு என்று
சொன்னதைச் செய்ய வைத்து
நீறுடன் குங்குமத்தை
நெற்றியிலே
நிலைக்க வைத்து

வாசுகி குணரத்தினம்

பார்த்து ரசிப்பதற்கும்
பாய் விரித்து வைப்பதற்கும்
போய்ப் படுத்த பின்னர்
பொழுது புலர்வதற்குள்
வாய் அலம்பி எழுந்து
வாய்க்கு ருசியாக
ஓர் கோப்பி வைத்து
உள்ளம் குளிர
அவன் காலடிக்கு
கொண்டு சென்றால்

இவள் அன்றோ
நல்லகூடும்பப்பெண்
என்ற

அந்த மயக்கத்துள்
சிறைப் பட்டு இருந்த காலம்
விடைப்பட்டும் போனதடா!

எனக்காக உனக்காக எல்லோருக்காகவும்

இராமையா அருள்ஜோதி

போகும் பாதையெல்லாம்
பொன்னான எதிர்காலம்
காத்திருக்கிறது
கனவாகிப். போகுமோ காலத்தின்
நிமிடமெல்லாம் என
எண்ணிக் கலங்காதே.
எல்லாமே எதிர்காலத்தை
நிர்ணயிக்கத் தயார்படுத்தும்
உன் நினைப்பில் தான் உள்ளது.

நீ நினைக்கும்
ஒவ்வொரு நினைப்பும்
நிதானமாக இருக்க வேண்டும்
நிஜமில்லா ஒரு
கற்பனை என்னும்
நீண்ட உலகில் வாழாதே.
கற்பனையாக இருக்கட்டும்.....
கருத்தாக இருக்கட்டும்.....
நீ.....
கால்பதிக்கும்
ஒவ்வொரு சுவரும்
உன் வளர்ச்சியின்
படிக்கட்டுகளாக அமையட்டும்.

பழகிடும் விரும்,
நீ.....
உலவிரும் இடம்
எல்லாமே உன்
எண்ணங்களுக்கு
புது வண்ணங்கள் தீட்டும்
சிந்தனைப் பாதைகளாக
அமையட்டும்.

எங்களுடைய ஆடைக் கலாச்சாரம் எது?

— வாசுதி —

இது என்னுடைய
பூட்டியம்மா

பூட்டியம்மா
உடுத்த ஆடையை
அம்மம்மா
உடுத்ததில்லை

அம்மம்மா
உடுத்ததுபோல்
அம்மா உடுக்கவில்லை

அம்மா போல அக்கா
உடுத்ததில்லை

(அம்மா முன் கொசுவம் வைத்து
சேலை உடுத்த போது சினிமாத்
காரிகள் போல் ஆடுகிறாள்
என்றனராம்)

இவற்றுள் எது என்னுடைய
ஆடை ???

எது என்னுடைய
கலாச்சாரம் ???

தீக்குள் தீ

-விஜயலட்சுமி சேகர்-

மேடையில் பெண் கூத்து மிகவும் ஓய்மையாக நடந்து கொண்டிருந்தது. பெண்ணின் இயற்கை இயல்புகளுக்கு சாயம் பூசிக் கொண்டிருந்தான் பெண்ணாய் ஆடிக் கொண்டிருந்தவன் .

கங்கா கோயில் பணிமனை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் நினைவுகள் விண்ணேக்கி சிறகு கட்ட பாதமோ மணலில் புதைந்து கொண்டிருந்தது “காக்கைச்சிறகினிலே நந்தலாலா... அவள் கரியநிறம் தோணுதடா நந்தலாலா.....” ஜீவா! அவனை நினைக்கவே அவள் சிந்தனைகள் பரவசமடைந்தன “கேட்கும் ஒலியில் எல்லாம் நந்தலாலா..... அவள் கீதம் ஒலிக்குதடா நந்தலாலா...” ஜீவன் கடிதத்தில் எழுதிய வரிகள் கங்காவின் கண்முன்னே நர்த்தனம் ஆடிக்கொண்டிருந்தன.

ஜீவனின் காதலும் அவளைப்பற்றிய அவனது வர்ணனைகளும், அவளுக்காக அவன் எழுதிய சிளிமாப்பாடல் வரிகளும் கங்காவை எங்கெங்கெல்லாமோ பறக்கவிட்டதுடன் அவள் வாழ்கையில் அனுபவித்த அவமானங்களை, சகிக்க முடியாத சொல்லடிகளை, பட்ட வேதனைகளை மறக்கச் செய்ததுடன் இதுவரை காலமும் தனிமையில் அவள் விட்ட கண்ணீரையும் பெருமூச்சையும் மாற்றி விட்டிருந்தன.

“நீயும் உன்னோட கறுப்பு நிறமும்” “பாரன் முகத்த காக்கைக்கு கறுப்பு நிறத்தில் பொட்டாம்” வேண்டாதவர்களின் சிரிப்புகள். பல இரவுகள் கங்காவின் தூக்கத்தை கெடுத்தது. “ம... மூத்தவள கட்டிக் கொடுக்காம மற்றவளுக்கு எப்படி ..? கங்காவின் தங்கைக்கு கேட்டுவந்த மாப்பிள்ளையை அம்மா இழுத்தடித்தாள். கங்காவிற்காய் மாப்பிள்ளை பார்த்து..... பார்த்து சலிப்புடன் அவள் அப்பா விரும் பெருமூச்சு கங்காவின் உயிரைச் சுட கண்ணீரோ கண்களைச் சுட்டது.

தெருவில் நடக்கும் போது பின்னால் கேட்கும் ஒலிகள்..... “டேய் எந்தக் கட அரிசிடா இது” தொடர்ந்து வரும் விசிலும், சிரிப்புகளும் திரும்பிப்பார்க்கவே சங்கடமாய் இருக்க இயந்திரமாய்க் கால்கள் இயங்கும் கங்காவிற்கு.

“அழகுராணிப் போட்டியைத் தவிர மற்ற எல்லாத்திலும் உனக்குத் தாண்டி முதலிடம்” பாராட்டும் பழிப்பும் ஒன்றாய் க்கிடைத்தன பல தடவை. நீரைவிட்டு பாலை உறிஞ்சும் பக்குவம் கங்காவிற்கு இருந்தாலும் வீட்டாரின் உதாசீனமும், அவளது இளவயதும், தனித்து விடப்பட்ட உணர்வுகளும், அவளை உண்மையான அன்பிற்காகவும், ஓர் துணைக்காகவும் ஏக்கம் கொள்ள வைத்தன.

இத்தனைக்கு மத்தியிலும் அவளது திறமையினாலும் இயல்பாகவே பெண்களின் அடிமைத்தனத்தின் விடுதலையில் அவள் கொண்டிருந்த ஆர்வத்தினாலும் முச்சுமையில் அடிந்தும் பெண்களின் உரிமைக்காக குரல் கொடுத்து வரும் நிறுவனம் ஒன்றில் வேலைகிடைக்க வேலையில் மூழ்கி விடுகிறாள் கங்கா. எனினும் வீட்டில் அவள் கழிக்கும் நேரங்கள் அத்தனையும் சுமையாக இருந்தது. உறவுகளின் கேள்விகளும் கேலிகளும் அப்பாளை குடைய, அப்பா அதை அம்மா மேல் போட..... தினம் தினம் தன்னால் வீட்டில் ஏற்படும் சண்டையினால் அவள், மனம் வேதனைப் பட்டுத் தவித்தாள்.

ஒரு சமயம் பெண்கள் தின விழா ஒன்றின் போது வெளி வேலையில் ஈடுபட்ட கங்கா ஜீவாவை சந்திக்க நேரிடுகிறது. கங்காவுடன் ஜீவாவிற்கும், அவனது நண்பர்களுக்கும் கருத்து மோதல் ஏற்படுகிறது. இதனை அடுத்து தொடர்ந்து வந்த ஜீவாவின் சந்திப்புகள், பேச்சுக்கள் புளுங்கிக்கிடந்த அவள் மனதிற்கு ஆறுதல் அளிப்பதாய் இருக்கிறது. அவனது காதல் மொழிகளில் மெல்ல மெல்ல தன்னை மறந்து விடுகிறாள்.

இன்று தன் அழகைப் பழித்தவர் முன் நிமிர்ந்து நடக்கவும் துணிந்து பேசவும் வைப்பது தனது காதலே என எண்ணிக் கொள்கிறாள்.

“கங்கா பாத்துடி பாத்து லவ் பண்ணுடி, எனக்கென்னமோ ஜீவனைப்பற்றி ஏதும் தெரியாம அவன நீ விரும்புவது நல்லதாப்படல்ல” அவளுடன் வேலை செய்யும் சுமீ அடிக்கடி தன் காதலை விமர்சிப்பது கங்காவிற்குப் பிடிப்பதில்லை.

“என்னமோ கங்கா..... மற்றாக்கள் பழிக்காங்க கதைக்கிறாங்க என்று முன்ன பின்ன நீ யோசிக்காமல் அவன லவ் பண்ணா. ஆனா உனர் திறமையும் கெட்டித்தனமும் உனக்கு விளங்குதில்லை. காதல் காதல்..... என்று இதுகள் கோட்ட விடாதடி..”

தன் காதல் எங்கே, இவள் பேச்சுக்கள் எங்கே..... கங்கா

தனக்குள் சிரித்துக் கொள்வாள். ஏனெனில் அவள் எதிர்கால சாம்ராஜ்யத்தில் அவள் பாதங்கள் பதியும் பாதைகள் அனைத்தும் பூக்களால் மூடிக்கிடந்தன. சாலையின ஓரங்கள் தோறும் சோலைகள் குடைபிடித்தன. தென்றல்கள் அவளை சந்தனம் பூசிச் செல்ல மலை அருவிகள் காதுகளில் பூபாளம் பாடின. வெண்மேகக் கூட்டம் பஞ்சப் பொதிகளாய் உள்ளங்கைகளில் உட்கார்ந்து கொள்ள நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் மின்மினிப் பூச்சுக்களாய் கன்னங்களில் முட்டி கண்சிமிட்டின.

பெண்ணாய் ஆடியவன் தன் வேடத்தைக்களையும் நேரத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான். மேடையில் பெண் கூத்தின் இறுதிக் கட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

இன்று கங்காவின் ஊர் காளிகோயில் திருவிழாவின் 3ம் நாள் திருவிழா. திருவிழாவின் உச்சக் கட்டமாய் ஊர் மக்களை கூத்து மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்தது. அம்மாவுடனும் தங்கையுடனும் வந்திருந்த கங்கா மெதுவாக அவர்களிடம் இருந்து நழுவி ஜீவனைச் சந்திப்பதற்காக கோயிலின் பணிமனை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தாள். கோயிலின் நிர்வாக சபையில் ஒருவனாக ஜீவன் இருந்தபடியால் இந்த திருவிழா நாட்களில் கங்காவை சந்திக்க அவனுக்கு பணிமனை உதவியது. கங்காவிற்கு ஒப்பிஸ் வேலை இன்று அதிகம் இருந்தபடியால் இரவு ஜீவனை சந்திக்க தன்னால் வரமுடியாதென அறிவித்திருந்தாள். ஆனால் வேலைகள் சீக்கிரம் முடியவே அம்மாவுடனும் தங்கையுடனும் கோயிலுக்கு வந்து மெதுவாக இவர்களிடம் இருந்து நழுவி ஜீவனுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி கொடுக்கப் போகிறோம் என்ற துள்ளலில் பணிமனை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

“தீக்குள் விரலை வைத்தால் நந்தலாலா..... நந்தலாலா..... உன்னை..... தீண்டும் இன்பம் தோணுதடி நந்தலாலா.....” பாடல் வரிகள் சிந்திக்கப்படாமல் கங்காவின் மனதில் பதிகிறது.

கங்காவின் பாதங்கள் பணிமனை படிக்கட்டில் தரை இறங்குகிறது. “மேடையில் ஆண் கூத்து அரங்கேறத் தொடங்கி விட்டது”.

உள்ளே பேச்சொலி கேட்க கங்கா படிக்கட்டில் நிதானிக்கிறாள்.

“டேய்... நீ... சும்மா சொல்லப்படா மச்சான்” உள்ளே பலத்த சிரிப்பொலி முட்டி மோதி வெளியில் வீசப்பட கங்காவின் கற்பனைச் சிறகுகள் மடங்கிக் கொள்கின்றன.

“டேய்..... உண்மையில் அவள நீ..... லவ் பண்ணிறியோ எண்டு பயந்திற்றன்டா..... பிறகு உனீர பெண்டாட்டி பிள்ளைகளுக்கு யார் பதில் சொல்ற” இது ஜீவனின் நண்பன்.

“போடா இவனே..... இதெல்லாம் நான் போட்ட திட்டண்டா. அண்டைக்கு அவள் நடு ரோட்டிலவச்சு என்னமாகதைச்சாள். என்ன ஆம்பிள எண்டு பாத்தாளா.....? நாலு பேருக்குள்ள தல குனியிற மாதிரிப்பண்ணினாளே--டேய் ராஜி, நாம எதவேணுமானாலும் எப்ப வேணுமானாலும் சொல்வம், செய்வம். ஏனா நாம ஆம்பிள. ஆனா இவள்.... பார்டா இன்னும் ஒரு கிழமதான்.... என்ற திட்டம் எப்பிடி வெற்றி பெறப்போகுதெண்டு. ஊருக்குள்ள தல காட்டாம இவள பண்ணன். இவள் எங்க இவளற சமத்துவம், மதிப்பு எங்க எண்டு பார் மச்சான் அப்ப” ஜீவன் நீட்டி முடிக்குகிறான்.

“ஆமாண்டா இந்தப் பொம்பிளையள் இப்படி கிளம்பினா நாம விட்டு வைக்கிறதா? எங்க போச்சி இவளின்ட உரிமைப் போராட்டம்” நண்பன் ஒத்து ஊதினான்.

மேடையில் ஆண்கூத்து நடந்து கொண்டிருந்தது.

“டேய் ஒரு கல்லில் ரண்டு மாங்காய் என்ற இதத்தாண்டா. ஒரு பக்கம் கங்காவ அவமானப்படுத்திறன். மற்றப்பக்கம்..... எப்பிடி என்ற கெட்டித்தனம்”.

“ஹா..... ஹா.... மச்சான், எண்டாலும் அவள சும்மா விடக்கூடாதுடா. கோழி குருடெண்டாலும் குழம்பு ருசியா இருக்கிண்டா.....”.

மேடையில் தனது உடல் பெறுமானங்களை பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தான் ஆணாய் ஆடியவன்.

கங்கா நடந்து வந்த பாதையில் கிடந்த கற்களும் முற்களும் குத்திய பாதத்தில் இருந்து இரத்தம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சட்டையில் ஓட்டிக் கொண்ட நாயுருவிப்பற்கள், கிழித்த இடம் பயங்கர சொறிச்சலை உண்டாக்கியது. அவள் உடல் முழுதும் குடம் குடமாய் அக்கினிக் குழம்பு கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மேடையில் பேய்க்கூத்து உச்சக்கட்டத்தை நோக்கி அதிர்வதற்காய் ஆவேசமாய் ஆயத்தமாகியது.

சல்மாவின் கவிதைகள்

சல்மா

ஒரு மாலையும்
இன்னொரு மாலையும்

தமிழ் இனீ - 2000 மகாநாட்டையொட்டி காலச்சுவடு என்கிற இலக்கிய நிறுவனம் எட்டு நூல்களை வெளியிட்டது. இவற்றுள் ஒன்று சல்மாவின் “ஒரு மாலையும் இன்னொரு மாலையும்” கவிதைத் தொகுதி யாகும். இந்நூல் பெண்களின் இலக்கியப் பரப்பின் புதியவீச்சாக அமைகிறது. தொகுதியி் லிருந்து மூன்று கவிதைகள்.

தூம்பத்தியம்

என்னைத் தழுவிச் செல்லும்
தென்றல் அறியும்
எனது மென்மை

பனிபடர்ந்த
புற்கள் அறியும்
எனது காதல்

என்னைச் சீதைத்து அழிக்கும்
வாழ்க்கை அறியும்
எனது உறுதி

எனது கவிதைகள் அறியும்
எனது புகம்பங்கள் அறியும்
என்னை

நான் அணைத்து வளர்க்கும்
குழந்தை அறியும்
எனது நேசம்

எப்போதும்
அறிந்ததில்லை நீ
எனக்கு நேர்ந்த
எதையுமே.

என்றாவது வரும்
மழை அறியும்
எனக்குள் இருக்கும் கவிதை

அவர்கள்

எனது மிருதுவான காலடிச் சுவட்டின்மீது
மிகக் கவனமாய்ப் பதியும்
காலடிச் சுவடுகள்
எனது உதடுகளிலிருந்து சீதறும்
வார்த்தைகளைப் பொறுக்க
நிழலாய்ப் பின்தொடரும் செவிகள்.

என் சுவாசக் காற்றைச் சேகரிக்க
அலையும் சுவர்கள்

உடலின் அசைவுகளில்
மறைக்கப்பட்ட பகுதிகளில்
இமைகளேயற்று
பதியும் கண்கள்

எனது
இந்தக் குறுகிய வாழ்வெல்லைக்குள்
கண்காணிக்கும்
கண்கள்
காதுகள்

எனது பாடல்
பாதியில் நின்றுவிட
எனது காட்சிகள்
எனக்குள்ளேயே திரும்பிவிட

என் அந்தரங்கத்தில்
படர்ந்துகொண்டேயிருக்கின்றன
அந்தக் கண்கள்
அந்தக் காதுகள்
அந்தக் கால்கள்

சுவாசம்

எப்பொழுதும்
எனது எல்லாக் காரியங்களும்
நான் இல்லாத போதே
நிகழ்ந்துவீடுகின்றன

ஒவ்வொரு முறையும்
எதையும்
ஸ்பரிசித்து உணர்வதற்குள்
அவை நிகழ்ந்து முடிகின்றன

நான்
முயன்றுதான் பார்க்கின்றேன்
என்றாவது
எதுவாயினும்
நிகழ்வதற்கு முன்பே
நான் முன்பே
நான் அதைத் தொடுவதற்கு

ஆயினும்
என் முயற்சிகளைத் தோற்கடித்து
எனக்காக நிகழும் அவை
நானில்லாமலேயே நடந்துவீடுகின்றன

மலர்கள்
மனிதர்களின்
உலகம்
மிகப் பெரியது
என்னை வீட

நான் அனுமதிக்கத்தான் வேண்டுமா
என் சுவாசம்
நானின்றி நிகழ்வதை

வாய்மொழிக் கதைகளில் பெண்களின் உணர்வுகள்

சாதாரண மக்களிடையே காலங்காலமாகக் கதைகள் வழங்கி வருகின்றன. ஒரு தலைமுறையிலிருந்து இன்னோர் தலைமுறைக்கும் ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னோர் இடத்திற்கும் கதைகள் காவிச் செல்லப் படுகின்றன. இக்கதைகளைச் சொல்பவர்களில் பெரும்பாலார் பெண்கள். பெரும்பாலும் இக்கதை சொல்லிகள் வயதான பெண்களாயிருப்பர்.

தமது கருத்துக்கள், வினோதக் கற்பனைகள், உணர்வுகள், வேடிக்கை மனோபாவங்கள் யாவற்றையும் கலந்து தமது மொழித்திறனால் அவர்கள் அற்புதமான கதைகளை உருவாக்குவர். நாட்டார் கதைகள் என்று நாம் சாதாரணமாகக் கருதும் இக்கதைகள் அவை வழங்கும் சமூகத்தினது கூட்டு உணர்வையும் கூட்டு மனோபாவத்தையும் பிரதிபலிப்பன. இவற்றில் பெண்கள் பற்றிய கருத்துக்கள், பெண்களின் வாழ்க்கை பற்றிய உணர்வுகள் ஆகியவை இடம் பெற்றுள்ளதை இக்கதைகளைக் கூர்ந்து அவதானிப்பதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். உதாரணத்துக்கு இங்கு மூன்று கதைகள் தரப்பட்டுள்ளன. முதலாவது கதை ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையிலான முரண் உணர்வைக் காட்டுகிறது. இரண்டாவது கதை பெண்ணின் சாதாரியத்தையும் தன்னாற்றலையும் காட்டுகிறது. எழுத்து மொழியான உயர் இலக்கிய மரபில் உள்ள காரைக்காலம்மையார் கதைக்கு நேர்முரணான கதை இது. தனது கருத்தைக் கூறமுடியாமல் தவித்த காரைக்காலம்மையாரின் தாழ்த்தப்பட்ட நிலைமைக்கு மாறாக சாதாரியமும் உறுதியான கருத்துமுடைய பெண்ணின் கதையாக இது உள்ளது. மூன்றாவது கதை பெண்ணின் உழைப்பு, வறுமை, துன்பம் பற்றியது.

உயர் இலக்கியங்கள் உருவாக்குகிற பெண்ணின் படிமங்களுக்கு மாற்றான படிமங்களையும் கருத்துக்களையும் இக்கதைகளைக் கட்டியவர்கள் உருவாக்கியுள்ளனர்.

மாற்றுக் கலாசாரம் பற்றிய கருத்துக்கள் மேலோங்குகின்ற இக்காலகட்டத்தில் எம்மிடையே வழங்குகின்ற பெண்கள் பற்றிய இக்கதைகள் மிகவும் பயன்பட்டத்தக்கன.

கதை - 1

ஆணலை - பெண்ணலை அல்லது புன்னைமரக் கதை

ஒரு ஊரில் ஒரு இராசா இருந்தார். அவருக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள். அழகென்றால் கொள்ளை அழகு. ஆயிரம் சந்திரன் ஒன்றானதுபோல் முகம். கிளி மூக்கு தங்கம்போல நிறம்.

ஒரே ஒரு பிள்ளை என்று மிகவும் ஊக்கமாக வளர்த்தார்கள். அதனால் அது செல்லப்பிள்ளையாக வளர்ந்தது. ஒருவருடைய கதையையும் கேட்பதில்லை. போ என்றால் வருமாம். வா என்றால் போகாமாம். மற்றவர்களை அழவைத்துப் புதினம் பார்ப்பதில் தான் அதிக ஆனந்தப்படுமாம்.

சின்னப்பிள்ளை எந்தநாளும் சின்னப் பிள்ளையாயிராதல்லவா. அது போல அரசுகுமாரியும் பக்குவப்பட்டாள். அவளின் அழகைக் கண்டு ஆயிரம் மன்னர்கள் கலியாணம் செய்ய நான் நீ என்று போட்டி போட்டார்கள்.

அவளும் எந்த ஒருவரையும் மணமகனாக வரிக்க விருப்பமில்லை. என்றாலும் அவளின் விருப்பப்படியே விட்டால் அயல் நாடுகள் சண்டைக்கு வருவார்கள். என்று பயந்து அவளின் சொந்த மச்சானுக்கே கலியாணம் செய்ய நிச்சயித்தார்கள்.

கல்யாண நாளும் வந்ததது. மகளை நீராடி வரும்படி அனுப்பினார்கள். அவளுக்கு எந்த நாளும் ஒரு நாள் மாதிரித்தான். ஆறுதலாக கிணற்றடிக்குப் போனாள்.

கிணற்றடிக்குப் போகும் போது ஒரு புன்னைக் கொட்டை வழியிற் கிடந்தது. அதைக்காலால் தட்டித்தட்டி கிணற்றடிக்குப் போனாள். ஒரு வாளித்தண்ணீரை அதற்கு ஊற்றி புன்னைமரமே ஒருமுழம் வளர் என்றாள்.

புன்னம்பருப்பு கன்றாகி இலைவிட்டு ஒரு முழம் வளர்ந்து நின்றது. இன்னொரு வாளி தண்ணீர் ஊற்றி புன்னைமரமே புன்னைமரமே இன்னொரு முழம் வளர் என்றாள்.

புன்னமைரமும் அப்படியே வளர்ந்து கம்புக்கவர் விட்டு நின்றது.

இப்படியாகப் புன்னைமரம் அரசிளங்குமரி ஏறி உட்காரக்கூடிய உயரத்துக்குப் பெருமனுக்கு வளர்ந்தது. அதில் ஏறி உட்கார்ந்த அவள் பக்கத்தில் பறந்த காக்கையை,

காக்காச்சி முக்காச்சி கறுத்தப் பொண்டாட்டி

என்று அருகே அழைத்தாள்.

அருகே வந்த காகத்ததுக்கு ஆசை வார்த்தை கூறி தனது கையில் கிடந்த கிட்டிக்காப்பைக் கழற்றிப்பூட்டினாள். பூட்டி அழகு பார்த்து,

காக்காச்சி முக்காச்சி என் கறுத்தப் பொண்டாட்டி
கைக்கொரு கிட்டிக்காப்பு கழுத்துக்கு ஒரு அட்டியல்
மஞ்சளறைக்குள் அஞ்சப்பாணை பலகாரம்
அஞ்சு பாணை பலகாரம் செஞ்சடுக்கி வச்சிருக்கு
செஞ்சடுக்கி வச்சிருக்கு சீக்கிரமே நீ பறந்து
இங்காலே போய் அங்காலே முடங்கி
ஆருமில்லாத நேரம்பார்த்து அள்ளித்துவா
..... காக்காச்சி என்று சொன்னாள்.

காகமும் இங்கால பறந்து அங்கால முடங்கி மஞ்சளறைக்குள் புகுந்து அஞ்சப்பாணை அடுக்கில் இருந்த பலகாரம் எல்லாம் அள்ளிவந்து கொடுத்தது. அதை வாங்கிக்கொண்டே இளவரசி

காக்காச்சி முக்காச்சி என் கறுத்தப் பொண்டாட்டி
காலுக்கு கரணை காதுக்கு ஒரு முக்குத்தி
மஞ்சளறைக்குள்

..... அள்ளித்துவா காக்காச்சி என்று சொன்னாள். காகமும் இங்கால பறந்து அங்கால முடங்கி மஞ்சளறைக்குள் புகுந்து அஞ்சப்பாணை அடுக்கில் இருந்த பலகாரத்தை அள்ளி வந்து கொடுத்தது.

அவளும் புன்னை மரமே புன்னைமரமே ஒரு முழம் கொண்டோடு என்றாள். புன்னைமரம் மேலுமொரு முழம் வளர்ந்தது. அதில் உல்லாசமாக உட்கார்ந்து கொண்டு காகம் கொண்டுவந்த பலகாரங்களைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

நீராடப்போன மகள் வராதபடியால் தாய் தேடிப்போனாள். கிணற்றடியில் என்னுமில்லாத ஒரு புன்னைமரம் நிற்பதைக் கண்டாள். அதிலே மகள் உல்லாசமாக உட்கார்ந்திருப்பதையும் கண்டு

இறங்கு மகளே இறங்கு
அரைச்ச மஞ்சள் அம்மியிலே
இடிச்ச மாவு உரலிலே
வந்த ஆக்கள் வாசலிலே

இறங்கு மகளே என்று காலை எட்டிப் பிடித்தாள். அவளும் புன்னைமரமே புன்னைமரமே இன்னும் ஒரு முழங்கொண்டோடு என்றாள். புன்னைமரம் இன்னும் ஒரு முழம் வளர்ந்தது.

தாய் ஓடிப்போய் இராசாவைக் கூட்டிவந்தார். அவர்

இறங்கு மகளே இறங்கு
அரைச்ச மஞ்சள் கலிச்சப்போச்சு
ஆக்கின சோறு ஆறிப்போச்சு
கொட்டின பறையன் கைசோர்ந்தான்.
ஊதுன பறையன் உறங்கிப்போனான்
இறங்கு மகளே இறங்கு என்றார்.

அதற்கு அவள் புன்னைமரமே புன்னைமரமே இன்னுமொரு முழங் கொண்டோடு என்றாள்.

இப்படியாக மந்திரி சொன்னார். அண்ணன்மார் சொன்னார்கள். எல்லாரும் சொல்லச் சொல்ல புன்னைமரம் ஒரு முழம் வளர்ந்தது தான் மிச்சம். கடைசியில் மாமியார் மருமகனிடம் சொன்னாள்,

மருமகனே மருமகனே மகளிருக்குது மரத்திலே
மகளிருக்கும் மரத்திலே மருமகனே நீங்கஏறி
ஏறி இருக்கும் மகளாரை இறக்கி விடுங்கோ !....

என்று கேட்டாள். மருமகன் மரத்தில் ஏற ஏற இளவரசி புன்னைமரமே புன்னைமரமே இன்னுமொரு முழம் இன்னுமொரு முழம் என்றாள். மாப்பிள்ளையும் விடாது தொடர்ந்தார். இனி மாப்பிள்ளை தன்னைப் பிடித்துவிடுவார் என்றெண்ணி கடலில் குதித்து அலையானாள்.

மாப்பிள்ளையும் கடலில் பாய்ந்து அலையாகித் துரத்தினார். அவள் பெண்ணலையாகி ஓடி வருவதும் ஆணலை கிட்டே வந்ததும் பூமிக்குள் புகுந்து தேட பெண்ணலை வெளியே வருவதுமாக இருக்கிறார்கள்.

என்னைவிடு என்னைவிடு என்றோடுதாம் பெண்ணலை
உன்னைவிடேன் உன்னைவிடேன் என்கிறதாம் ஆணலை.

கதை - 2

அது எனக்காகாது

இது உனக்காகாது

கணவன் சற்று சாப்பாட்டுப் பிரியன். ருசியாக ஏதாவது சாப்பாடு வீட்டில் சமைத்தால் அத்தனையும் தன் வயிற்றில் போட்டுவிடத் தயாராக இருப்பான்.

ஒரு நாள் ஒட்டிமீன் குழம்பு பெண்சாதி செய்து வைத்தாள். அது மிகவும் ருசியாக இருந்தபடியால் அதனை அவன் பஷ்மீகரம் செய்து விட்டான். பார்த்திருந்த மனைவிக்கு, “ஒட்டிமீன் குழம்பு பெண்டுகளுக்கு காகாது”. என்று புத்தி சொல்லிக்கொண்டே சாப்பிட்டு விட்டான்.

கார்த்திகை பிறந்தது. வழக்கமாக கார்த்திகைப் பிறப்புக்கு, கூழும் பலகாரமும் செய்து சாப்பிடுவது வழக்கம். அன்றையத் தினம் கோயிலில் சொக்கப்பாணை கொழுத்துவதும், வீட்டுப் பிள்ளைகள் கார்த்திகைக் காரா, கார்த்திகைக் காரா, கூழும் கார்த்திகைப் பலகாரமும் இந்நாடோய் என சப்தமிட்டுக் கூய் என்பதும் உண்டு.

அந்தப் பெண்சாதியும் கூழும் எண்ணெய்ப் பலகாரமும் செய்தாள். கணவன் வந்ததும்.

கார்த்திகைக் கூழும், பலகாரமும் ஆண்களுக்கு ஆகாது என்று சொல்லிக்கொண்டே முழுவதையும் கபளீகரம் செய்து விட்டான். பெருந்தீனிக் காரனாக இருந்த அவனால் இதைச் சகிக்க முடியவில்லை. சிறிதளவாவது கேட்டுப்பார்த்தான்.

“ஐயய்யோ, அது எனக்காகாது”, இது உனக்காகாது. என்று ஈவிரக்கங் காட்டாமல் முழுவதையும் சாப்பிட்டு விட்டான்.

அடுத்தநாள் வேண்டுமென்றே ஒட்டிமீன் தேடி வாங்கி குழம்பு செய்தாள். சுடுபட்ட பூனை அடுப்படிக்கு நாடாது என்பதைப்போல கணவன் சாப்பிடத் தொடங்கியதும் அரைவாசியை மனைவிக்கு ஒதுக்கி வைத்து அரைவாசியைச் சாப்பிட்டான். அதைக்கண்ட மனைவி “இதென்ன புதினம். ஒட்டிமீன் குழம்பு பெண்களுக்காகாதே இதை நான் என்ன செய்ய?” என்று கேட்டாள்.

அதற்கு அவன், “இது எனக்கும் ஆகும், உனக்கும் ஆகும். அது எனக்கும் ஆகும், உனக்கும் ஆகும்” என்று சிரித்தானாம். அன்றிரவே கார்த்திகை கூழும், பலகாரமும் செய்து இருவரும் சாப்பிட்டுச் சந்தோஷப் பட்டார்கள்.

கதை - 3

கொள்ளிக் கூட்டுப் புழுவும் ஆச்சியின் ஆசையும்

முன்பொரு காலத்தில் ஒரு ஆச்சி இருந்தாவாம். அந்த ஆச்சி என்ன செய்வாவாம் என்றால் வயல்களுக்குப்போய் கதிர் பொறுக்கி வந்து குளத்துக்குப் போய் அத்தாங்கு கொண்டு மீன்பிடித்துவந்து ஊருக்குப் பக்கத்திலிருக்கிற காடுகளுக்குப் போய் விறகு பொறுக்கி வந்து தனது வாழ்க்கை சீவியத்தை நடத்தி வந்தாவாம்.

இப்படியாக ஆச்சி இருந்துவாற காலத்துல அந்த ஆச்சிக்கு வயது போய்க் கொண்டிருந்ததாம். ஒருநாள் ஆச்சி காட்டுக்குப்போய் ஆசை ஆசையாக கொள்ளி பொறுக்கி அதையெல்லாம் சேர்த்து ஒரு கட்டாகக்கட்டி தனது தலையில் சும்மாடு வைத்து தூக்கி வைத்துக் கொண்டு காட்டு வழிப்பாடால் நடந்து வந்தாவாம். இடைவழியில் களைப்பாறுவதற்காக கொள்ளிக்கட்டை இறக்கி வைத்துப்போட்டு களைப்பாறினாவாம். மறுகா ஆச்சி என்ன செய்தாவு எண்டா அந்தக் கொள்ளிக் கட்டைத் தூக்கித் தலையில் வைக்க பார்த்தாவாம். தூக்க முடியாமல் போய்த்தாம். ஆச்சி முச்சுப்பிடித்து தூக்கப் பார்த்தாவாம். முச்சுத் தடுமாறி சாகும் நேரத்தில் என்னுடைய ஆசை யெல்லாம் இந்தக் கொள்ளிக் கட்டைத் தனியத் தூக்காட்டியும் பரவாயில்லை. இந்தக் கொள்ளிக்கட்டுக்குள் எண்ட உசிரு இருந்து வாழணும். எண்ட ஆசையெல்லாம் அதுதான் என்றாவாம். அதோட ஆச்சிட சீவன் அடங்கிப் போய்த்தாம்.

இதையெல்லாம் ஒரு வழிப்போக்கன் பார்த்து நின்று நாடோடி களுக்கு சொன்னதாகவும் நாடோடி ஒருத்தன் ஊரில் உள்ள ஒரு ஆளுக்குச்சொல்லி அந்த ஆள் ஊரெல்லாம் சொன்னதாகவும் சின்னக் காலத்தில் மாதவி மாமியும் ஆத்தையும் சேர்ந்து கிளுவை மரத்தின் இகைளில் தொங்கும் கொள்ளிக் கூட்டுப்புழு கூட்டைக்காட்டி ஆச்சியின் உசிருதான் இந்தக் கூண்டுக்குள்ள இருக்குது. ஆரும் அதைப் பிச்சுப் போடாதங்கோ என்று பயம் காட்டுவது போல் இயலாத காலத்திலும் ஆச்சி தானே பாடுபட்ட உழைத்துச் சாப்பிட்ட தாகவும் ஆச்சியைப்போல சொந்த காலில் நின்று நீங்களும் உழைத்துச் சாப்பிடப்பழக வேண்டும் என்று கொள்ளிக் கூட்டுப்புழுவின் கதையைச் சொல்லி முடிப்பாங்க.

பெண்ணின் சிரிப்பு

மலையிலிருந்து பெருகும்

பாடும் அருவியில் எதிரொலிக்கிறது

ஒரு பெண்ணின் சிரிப்பு.

செல்வமும் அதிகாரமும் பலமும்

அவளது சிரிப்புக்கு ஒப்பல்ல

பஹிமிதா றியாஸ்

அவளது சுதந்திரம் அவளது உடலில் மறைந்துள்ளது.

பூமியின் புதிய கடவுளர்

தங்களால் முடிந்தவரை முயலட்டும்

அவளது இன்பத்தின் விம்மலை

அவர்களால் தாங்க முடியாது

இந்தச் சந்தையில்

எல்லாவற்றையும் விற்க முடியும்.

ஆனால்

அவளது நிறைவை

அவள் மட்டுமே உணரும்

அவளது இன்பத்தை

அவளே கூட விற்க முடியாது.

கட்டுக்கடங்காமல் வீசும்

பள்ளத்தாக்கின் காற்றே!

அவளது முகத்தை முத்தமிடு

அதோ

அவள் போகிறாள்

கூந்தல் காற்றில் பறந்தபடி

காற்றின் புதல்வி அவள்

அதோ

அவள் செல்கிறாள்

காற்றுடன் சேர்ந்து பாடியபடி.

மெழுகு அரண்மனை

-கிஷ்வார் நகீட்-

எனக்குத் திருமணம் ஆகுமுன்
 எனது தாய்
 பயங்கரக் கனவுகள் காண்பது வழக்கமாயிருந்தது.
 அவளது பயத்தின் அலறல்கள்
 என்னை அதிரவைக்கும்
 நான் அவளை எழுப்புவேன்
 என்ன நிகழ்ந்தது?
 எனக் கேட்பேன்.
 வெற்றப் பார்வையுடன் என்னை வெறிப்பாள்
 தனது கனவுகளை
 நினைவுறுத்த இயலாமல்

ஒரு நாள் இன்னோர் பயங்கரக் கனவுடன்
 அவள் விழித்தெழுந்தாள்
 ஆனால் அலறவில்லை
 பயத்தின் அமைதியுடன்
 என்னை இறுக்கமாய்க்
 கட்டிப்பிடித்திருந்தாள்
 என்ன நிகழ்ந்தது?
 என்று கேட்டேன்
 கண்களை விழித்து
 கைகளை உயர்த்தி
 கடவுளுக்கு நன்றி சொன்னாள்
 “நீ நீரில் மூழ்குவதாய்க் கனவு
 உன்னைக் காப்பாற்ற நானும் ஆற்றில் குதித்தேன்”

அன்று இரவு
 மின்னல் தாக்கி
 எமதுஎருமையும்
 எனது மாப்பிள்ளையும்
 இறந்து போயினர்

பிறகு

ஒரு இரவில் எந்தாய் உறங்கினாள்
நான் விழித்திருந்தேன்
தையோ பற்றிப்பிடிக்க முயல்வதாய்
அவள் விரல்கள் பாவம் காட்டின
மீண்டும் மீண்டும் அதே அசைவு
அவளை எழுப்பினேன்.
ஆனால்
தனது கணவைச் சொல்ல
அவள் மறத்தாள்

அந்த நாளிலிருந்து
என்னாவும் உறங்க முடியாமல் போயிற்று
நான் இன்னோர் அறைக்கு
மாறினேன்.

இப்போது
நானும் என் தாயும்
அச்சம் தரும்
கனவுகளால் அலறுகிறோம்.

ஏன் என
யாரும் கேட்கும் போது
கனவுகள் ஞாபகமில்லை
என்கிறோம்.

கிஷ்வார் நஹீட், பஹிமிதா றியாஸ் ஆகியோர் பாகிஸ்தானின்
பெண்ணிலைவாதக் கவிஞர்களாவார். இக் கவிஞர்களின் உருது
மொழிக் கவிதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புத் தொகுதி
ஒன்று; நம்பிக்கைக்கு அப்பால் - Beyond Belief என்ற
தலைப்பில் வெளிவந்துள்ளது. இவ்விரு கவிதைகளும்
அதிலிருந்து பெறப்பட்டவை.
தமிழாக்கம் : மும்தாஜ்.

தென்னாசியாவில் சமாதானத்துக்கான செயல்வாதத்தை முன்னெடுப்பதில் பெண்கள்.

சுனீலா அபயசேகர

நவீன உலகில் முரண்பாடுகளால் பிளவுபட்ட நாடுகளிலும் சமூகங்களிலும் சமாதானத்துக்காக பெண்கள் முன்னெடுக்கும் நடவடிக்கைகள் மிக முக்கியமானவை. போர், உள்நாட்டு முரண்பாடுகள் ஆகியவற்றின் தவிர்க்க முடியாத விளைவுகளான உயிரிழப்புக்களையும் இயற்கைச் சூழலின் அழிவையும் தடுத்து நிறுத்தும் ஆசையால் உந்தப்பட்ட பெண்கள், சமாதானத் துக்கான தமது அழைப்பு பலமாகக் கேட்பதற்காகப் பல உபாயங்களைக் கைக்கொள்கின்றனர்.

ஆகஸ்ட் மாதம் ஆறாம் திகதி மனித வரலாற்றில் மிக முக்கியமான நாள். சுமார் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், அத்தினத்தில் தான் 'சிறுபையன்' (Little Boy) எனப் பெயரிடப்பட்ட, உலகின் முதலாவது அணுகுண்டை அமெரிக்காவின் விமானப்படை ஜப்பான் ஹிரோசீமா நகரின் மேல் வீசியது. இக்குண்டு வீச்சைத் தொடர்ந்து அடுத்த ஒரு வருடத்தில் ரேடியக் கதிர்வீச்சுடன் தொடர்பான நோய்களால் 140,000 பேர் இறந்தனர். இக் குண்டுவீச்சின் விளைவினால் அடுத்த 50 ஆண்டுகளிலும் பல்லாயிரக் கணக்கானோர் பாதிக்கப்பட்டனர். எமது நாடுகள் யாவற்றிலும் சமாதானத்தையும் சமூக நீதியையும் நிலைநிறுத்துவதற்கான போராட்டத்தில் ஈடுபட உறுதிபூணவும், போரினது காட்டுமிராண்டித்தனத்தை நாமும் நமது சமூகங்களும் மீண்டும் நினைவுகூரவும் பொருத்தமான நாளாக இது அமைகின்றது.

தென்னாசியாவில் இந்த 2000ஆம் ஆண்டில் வாழுகின்ற பெண்கள், ஆண்கள், பிள்ளைகள் ஆகியோரிற்கு சமாதானத்துக்கான இந்த அழைப்புக் குரல் முன் எப்போதையும் விட முக்கியமானதாகும். இன்று தென்னாசியாவில் மக்களின் சிற்சில பகுதியினர் தமது எதிர்காலத்தை தாமே தீர்மானிக்கும் இலட்சியத்தின் அடிப்படையில் சுயாதீனத்திற்கும் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு மாறான போராட்டங்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

இவ்வகையில் இலங்கையினதும், காஷ்மீரினதும் முரண்பாடுகள் சர்வதேசமும் அறிந்தவையாகும். இவற்றைவிட இந்தியாவின் ஏழு வட கிழக்கு மாநிலங்களிலும் முரண்பாட்டு நிலைமைகள் காணப்படுகின்றன. இந்திய அரசாங்கத்துக்கும் இந்திய இராணுவத்துக்கும் எதிராக கிளர்ச்சியாளர் முன்னெடுக்கும் பிராந்திய சுயாதினத்துக்கான போராட்டங்கள் இவற்றில் சிலவாகும். மேலும்

சில வெவ்வேறு இனத்துக் குழுக்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று போரிடும் முரண்பாடுகளும் உள்ளன. பீகாரில் சாதியை அடிப்படையாகக் கொண்ட போராட்டங்கள் நிகழ்கின்றன. அத்துடன் 'இந்துத்துவமான' இந்தியாவில் கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லிம்கள், பௌத்தர்கள் பாரபட்சப்படுத்தப்படுவதால் மதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட மோதல்களும் இடம்பெறுகின்றன.

பங்களாதேசத்தில், பல ஆண்டுகளாக அரசுடனான நீண்ட போராட்டத்தின் பின்னர், சிற்றுகொங் மலைக் குழுவினரில் பௌத்தர்கள் தமது சமூகங்களை மீண்டும் கட்டியெழுப்ப முயல்கின்றனர். பாகிஸ்தானிலோ வடமேற்கு எல்லைப் பற்றி மாகாணத்தில் இனக்குழுச் சமூகத்துடன் முரண்பாடுகள் உள்ளன. அத்தோடு முஸ்லிம் அல்லாதோருக்கு எதிரான அங்கீகாரம் பெற்ற பாரபட்சங்கள் நிலவுகின்றன. நேபாளத்தின் மத்தியகிழக்குப் பிரதேசங்களில் தீவிரவாதம் வளர்ந்து வருகின்றது.

இத்தகைய நிலைமைகள் யாவற்றிலும் பெண்களே அதிகளவாகப் பாதிக்கப்படுகின்றனர். 'சாதாரண' வாழ்க்கை நிலையானது எதிராளிக் குழுக்களிடையேயான போராட்டங்களின் பயனாக மிகப் பாதிக்கப்படும் போது பெண்களே குடும்பச் சமையைத் தாங்குகின்றனர். தமது பிள்ளைகளது உடல்நலம், கல்வி ஏனைய அடிப்படைத் தேவைகளைக் கவனித்து குடும்பத்தைக் கொண்டிழுக்க வேண்டிய நிலை அவர்களில் தனியே சுமத்தப்படுகின்றது. ஆண்கள் போரிடுவதற்கு என்று போகும்போது, கைதிகளாகும்போது, கொலை செய்யப்படும்போது, காணாமற் போகும்போது, தமக்காகவும் தம்மில் தங்கியிருப்போருக்காகவும் தனியே உழைக்க வேண்டிய நிலை அவர்களுக்கு ஏற்படுகின்றது. போதுமான அளவு ஆண்கள் இல்லாமல் போகும் போது பெண்கள் போராளிகளின் பாத்திரத்தையும் ஏற்கவேண்டியுள்ளது. இலங்கை இராணுவமும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளும் பெண்களை அதிகளவு சேர்த்துக் கொள்வதை இங்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

முரண்பாடுகளால் பாதிக்கப்பட்ட சமூகங்களில் சமூக வன்முறையானது, பாலியல் வன்முறை உள்ளிட்ட பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறை உச்சத்தை அடைவதற்கு வழி வகுக்கின்றது. அத்துடன் அரசியல் அராங்கில் பலமடைகின்ற தீவிரவாதத்தின் சகல வடிவங்களும் பெண்களை வீட்டுடன் கட்டிப் போடும் கருத்துநிலை வளர்ச்சியடைவதற்கும் வழிகோலுகின்றன. பெண்ணுடைய நடவடிக்கைகளுக்கு உரியதாக 'தனிப்பட்ட' தளங்கள் (குடும்பம், வீடு) அமைகின்றன. அவள் வகிக்க வேண்டிய பாத்திரங்களாக மனைவி, தாய் ஆகியவையே வலியுறுத்தப்படுகின்றன. இனத்தின் மானத்தையும், குழந்தைகளையும் தாங்க வேண்டியவளாக அவள் கருதப்படுகின்றாள். உடை, நடத்தை, தனது கணவன அல்லது துணைவன்

ஆகியோரை தேர்வு செய்தல் ஆகியவற்றில் அவளது இனச் சமூகம் வகுத்திருக்கும் விதிகளையே கடைப்பிடிக்குமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றாள். கலாச்சார நீதியாகவும், உயிரியல் நீதியாகவும் தனது இனத்தை மறு உற்பத்தி செய்யுமாறு பணிக்கப்படுகின்றாள். குழந்தைகளைக் குறிப்பாக ஆண் குழந்தைகளைப் பெறுமாறும் ஏனைய இனங்களை விட அவளது இனத்தை உயர்வாகக் காட்டுவது என்று கருதப்படும் வழக்கங்களையும் பாரம்பரியங்களையும் கடைப்பிடிக்குமாறும் அறிவுறுத்தப்படுகின்றாள்.

சமூகத்தின் அல்லது இனத்தின் அடையாளத்தைப் பேணுவதற்குப் பெண்கள் முக்கியமானவர்கள் என்று கருதப்படுவதால் உண்மையில் அச்சமூக அங்கத்தவர்களுக்கான கௌரவத்தையும் நீதியையும் வென்றெடுப்பதில் அவர்களுக்கும் முக்கிய இடம் தரப்பட வேண்டும். ஆனால் இவ்வாறு நடப்பதில்லை. தென்னாசியாவில் சுயாதீனம், சுதந்திரம் ஆகியவற்றுக்கான போராட்டங்கள் யாவுமே நூறு வீதம் ஆண்தலைமைத் துவம் கொண்டவையாகவே உள்ளன. பொதுக்கூட்டங்கள், ஊர்வலங்கள் ஆகியவற்றில் பங்குபற்றுபவர்களின் எண்ணிக்கையைப் பெருப்பித்துக் காட்டவும், போர் நடத்துவது தொடர்பான தீர்மானங்களை எடுக்கும் ஆண்களுக்குச் சேவை செய்யவுமே பெண்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றனர். பெண்களும் தமது ஆண்களை போரிடுவதற்கு அனுப்பிவிட்டு பின் அவர்களது பிணங்களை வீட்டுக்குக் கொண்டு வருகின்றனர். குடும்பங்களினதும் பிள்ளைகளினதும் பொறுப்புக்களைத் தாங்குகின்றனர். தமது துயரங்களையும் தனியவே சுமக்கின்றனர்.

இத்தகைய சுமைகளையும் பொறுப்புக்களையும் தாங்கும் அனுபவம் காரணமாக உலகெங்கிலும் முரண்பாடுகளால் பாதிக்கப்பட்ட சமூகங்களில் வாழும் பெண்கள் சமாதானத்தையும், பேச்சுவார்த்தைகளால் முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பதையும் மிகவும் வலியுறுத்துவோராக உருவாகி உள்ளனர். போரிடும் தரப்பினிடையே சமாதான ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்துவது மட்டும் சமாதானம் அல்ல என அவர்கள் கருதுகின்றனர். முரண்பாட்டின் விளைவுகளால் பிளவுண்டு, பிரிவுண்டு கிடக்கும் சமூகங்கள் இடையேயும் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தலே உண்மையான சமாதானம் என்பதில் அவர்கள் உறுதியாக உள்ளனர். “நாட்டில் சமாதானம், வீட்டில் சமாதானம்” என்பதே அவர்களது சுலோகமாகும்.

எமது கேள்வி இதுதான்.

“எப்போது அரசாங்கங்களும் தீர்மானம் எடுப்பவர்களும் பெண்களது அனுபவங்களை முக்கியமானதாகக் கருதி சமாதானத்துக்கான தேடலில் அவர்களை முக்கிய பங்களிகளாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப் போகின்றனர்?”

தமிழில் காஞ்சனா

அரசியற் பங்கேற்பும் இலங்கைப்
பாராளுமன்றப் பொதுத்தேர்தலும்.
பெண்களுக்குக் கிடைத்தது என்ன?

-க.பர்வதகுமாரி-

பல்வேறு ஆரவாரங்களுக்கும், வன்முறைகளுக்கும் மத்தியில் 2000 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தல் நடந்து முடிந்துவிட்டது. இம்முறை மிகவும் அதிகளவில் பெருந்தொகைப் பணச்செலவில் ஏட்டிக்குப் போட்டியாக வேட்பாளர்கள் விளம்பரங்களில் ஈடுபட்டனர்.

பெண்கள் நிறுவனங்களும் முன்னெப்போதும் இல்லாதபடி, இம்முறை தேர்தலை ஒட்டி அரசியலில் பெண்களின் பங்கின் அதிகரிப்பை வற்புறுத்தியும் வேட்பாளர்களை நோக்கிய பெண்களின் அக்கறைகளை உள்ளடக்கிய கோரிக்கைகளை முன்வைத்தும் வந்தன.

இத்தகைய பின்னணியில் வாக்காளரில் அரைப்பங்கினராகிய பெண்கள் தேர்தலில் பெற்றுக் கொண்டது என்ன? அவர்கள் கோரிக்கைகள் எந்தளவு கவனிக்கப்பட்டன என்பவை தொடர்பான கணக்கெடுப்பில் நாம் ஈடு படவேண்டும்.

இலங்கையில் பெண்களின் அரசியற் பங்கேற்பு குறித்து கொள்கை அளவிலான அங்கீகாரம் உள்ளது. சகல மட்டங்களிலும் பெண்களின் பங்கேற்பையும் தலைமைத்துவத்தையும் வற்புறுத்தும் சர்வதேச சாசனங்களையும் ஒப்பந்தங்களையும் இலங்கை அரசு ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. பீஜிங் செயற் பாட்டுத்தளம், பெண்களுக்கெதிரான சகல வடிவிலான பாராபட்சங்களையும் நீக்கும் சாசனம் போன்றவை அரசு ஏற்றுக் கொண்ட வற்றில் முக்கியமானவையாகும்.

அத்துடன் உலகின் முதலாவது பெண் பிரதமரை உருவாக்கிய நாடு என்றும் 1960 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இன்றுவரை நான்கு தடவைகள் பெண் பிரதமர்களைக் கொண்டிருந்த நாடு என்றும் இலங்கை பாராட்டப் படுகிறது.

அத்துடன் பெண்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமையை முதலிற் பெற்ற நாடுகளில் (1931) ஒன்றாகவும் இலங்கை அமைகிறது. இத்தகைய

தகவல்களை நோக்கும் ஒருவர் இலங்கையில் பெண்களின் அரசியல் பங்கேற்பும் நடவடிக்கைகளும் மிகவும் உயர்வடைந்துள்ளதாகவே கருதுவர்.

ஆனால் உண்மை அதுவன்று. மேற்கூறிய விடயங்கள் மேற்புறத்தில் காணப்படுவனவே ஒழிய யதார்த்த நிலையைப் பிரதிபலிப்பதல்ல. பாராளுமன்ற அரசியலில் பெண்கள் பங்குபற்றும் வீதம் இன்றுவரை 5% அளவிலையே இருந்து வருகிறது. இந்நிலையைச் சுட்டிக்காட்டியே பெண்களது அரசு பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிக்குமாறு அரசையும் அரசியல் கட்சிகளையும் பெண்கள் அமைப்புகள் வற்புறுத்தின. அத்துடன் அவர்களது பிரதிநிதித்துவத்தை குறைந்தபட்சம் 25% ஆக்க வேண்டும் எனவும் கோரின.

ஆனால் இவை எதுவும் அரசாலோ அரசியல் கட்சிகளாலோ பெரிதாகக் கவனிக்கப்படவில்லை. ஆனால் முன்னரைவிட அதிகளவான பெண்கள் முக்கியமான அரசியல் கட்சிகளால் வேட்பாளர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். மக்கள் விடுதலை முன்னணி, வேட்பாளர்களாகப் 16 பெண்களையும் அதன் தேசியப்பட்டியலுக்கு 3 பெண்களையும் நியமித்தது. பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி 16 பெண் வேட்பாளர்களை முன்னிறுத்தியது ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 09 பெண் வேட்பாளர்களை நியமித்தது. பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி, பெண்கள் உரிமைகளை வற்புறுத்துகின்ற பிரபலமான இரு பெண்ணிலை அறிஞர்களை தனது தேசியப்பட்டியலில் சேர்த்தது. ஆனால் மனோரி முத்தெட்டுகம், ஜெசிமா இஸ்மாயில் ஆகிய அந்த இரு பெண்களையும் பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொண்டபோது தேசியப்பட்டியல் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளாக நியமிக்கத்தவறியது.

தமிழ்ப் பகுதிகளில் தமிழ்க் கட்சிகள் எந்தப் பெண் வேட்பாளரையும் முன்னிறுத்தவில்லை. தமிழ்க் காங்கிரஸ் மட்டும் கொழும்பில் ஒரு பெண்வேட்பாளரை நிறுத்தியிருந்தது.

பெண் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை வீழ்ச்சி

தேர்தல் முடிந்தபின் தோன்றிய நிலைமை பல பிரச்சனைகளை முன்வைக்கிறது. பத்தாவது பாராளுமன்றத்தைவிட இம்முறை பாராளுமன்றத்தில் பெண்களின் அங்கத்துவம் சுமார், ஒரு விதத்தால் குறைந்து தற்போது 3.5 விதமாகியுள்ளது. இந்த வீழ்ச்சி அரசியற் பங்கேற்பை அதிகரிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கைக்கு மாறானதாகவும் அதற்குப் பயமுறுத்தல் அளிக்கும் வகையிலும் அமைந்துள்ளது.

நாற்பத்திநான்கு பேர் கொண்ட அமைச்சரவையில் இருபெண்களே அமைச்சர்களாக நியமனம் பெற்றுள்ளனர். இத்தகைய குறைந்த வீதமும் நாம் ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டியதாகும்.

முஸ்லீம் பெண்களின் பாராளுமன்றப் பிரவேசம்

இதேசமயம் முக்கியமானதும், பெண்களைப் பொறுத்தளவில் மிகவும் வரவேற்கத் தக்கதுமான இன்னோர் விடயம் இம்முறை பாராளுமன்றத்தில் முஸ்லீம் பெண்களது அங்கத்துவமாகும். முதல் முறையாக இரு பெண்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகியுள்ளனர். அத்துடன் அவர்களில் ஒருவர் அமைச்சராக நியமனமும் பெற்றுள்ளார்.

தமிழ் சமூகத்தின் பிற்போக்குத்தனம்

தமிழ் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை பாராளுமன்றத்தில் எத்தகைய பெண் அங்கத்துவமும் இல்லை. இதுவரை இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் மூன்று தமிழ்ப் பெண்களே அங்கம் வகித்துள்ளனர். நேசம் சரவணமுத்து, ரங்கநாயகி பத்மநாதன், ராஜமனோகரி புலேந்திரன் ஆகிய மூவருமே கடந்த சுமார் எழுபது வருட காலத்தில் பாராளுமன்ற அங்கத்தவராயிருந்த மூன்று பெண்களாவர். ஏன் தமிழ்ப் பெண்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவது மிக மிகக் குறைவாய் உள்ளது?

பொதுவாகக் கூறுவதானால் தமிழரது தற்போதைய அரசியல் நிலையினதும் அவர்களிடையே நிலவும் சமூகப் பிற்போக்குவாதத்தினதும் கூட்டுச் செயற்பாடே பாராளுமன்ற அரசியலில் தமிழ்ப்பெண்கள் இடம் பெறாமைக்கான காரணமாகும்.

பெண்களின் அரசியல் அபிப்பிராயம்

அமைச்சர்களாகவோ பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளாகவோ கணிசமான தொகையினராவது இடம் பெறாமை பெண்களுக்கு அரசியலில் ஆர்வமின்மையைக் காட்டுகிறது என எவரும் கூறமுடியாது.

பெண்களுக்குக் கறாரான அரசியல் அபிப்பிராயங்கள், கோரிக்கைகள், விருப்பு வெறுப்புகள் உள்ளன. அதில் சந்தேகமில்லை (ஆனால் அதிகரித்துக் கொண்டு வரும் அரசியல் வன்முறை பெண்களை அரசியலில் நேரடியாகப் பங்குபற்றுவதற்குத் தயக்கமடையச் செய்கிறது என்பதும் கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும்) ஆனால் அவர்கள் போட்டியிடுவதற்கும் வெல்லுவதற்கும் தேவையான ஊக்கம், விளம்பரம், மூலவளங்கள் மிகமிகக் குறைவாக உள்ளன. இந்த நிலைமையை

மாற்றுவதற்கு பெண்களுக்கு இட ஒதுக்கீடுமுறை தேவை. இந்தக் கோரிக்கையை மையமாக வைத்து நடவடிக்கைகளில் இறங்க வேண்டும்.

பெண்களது அரசியல் அபிப்பிராயம், கண்ணோட்டம், அவர்களது கோரிக்கைகள் ஆகியவற்றை எடுத்துக் காட்டுவதாக பெண்கள் நிறுவனங்கள் இம்முறை தேர்தலையொட்டி வெளியிட்ட அறிக்கைகள் அமைகின்றன. அவை பின்வருமாறு-

**இலங்கைப் பெண்களின் அரசாபற்ற
நிறுவனங்களின் கூட்டு முன்வைத்த கோரிக்கைகள்**

- பெண்களின் தேசிய ஆணைக்குழு நிறுவுவதைத் துரிதப்படுத்துவதுடன் பெண்களது நலன்களை தேசியத் திட்டங்களிலும் வரவு செலவுத் திட்டங்களிலும் இணைத்துக் கொள்க.
- பெண்களுக்குப் பாராபட்சம் காட்டும் பிரஜாவுரிமை ஒழுங்கு விதிகளை நீக்குவதுடன் ஒரே சீரான சட்ட உரிமைகளை உறுதிப்படுத்தும் வகைகளில் ஆள்சார் சட்டங்களைச் சீர்திருத்துக.
- அரசு காணிக் குடியேற்றங்களில் பெண்களின் சமத்துவமான வழியுரிமைகளை உறுதிப்படுத்துக.
- வீட்டு வன்முறையை நீக்கும் வகையில் சுட்டிப்பான சட்டங்களை அறிமுகப்படுத்துக.
- முறைசாரா தொழிற்சாலையில் பெண் தொழிலாளிகளைப் பாதுகாக்கும் சட்டங்களை இயற்றுக.
- “பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பங்கள்” என்ற கருத்தை அங்கீகரித்து அவர்களது சமூக பொருளாதார அரசியல் ஆர்வங்கள் குறித்து அக்கறை காட்டுக.
- வெளிநாடுகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளின் உரிமைகளை உறுதிப்படுத்த தொழில் கொள்ளும் நாடுகளுடன் இரு தரப்பு ஒப்பந்தங்களை இயற்றுக.

- பாடப் புத்தகங்களிலும் வேறு கல்விச் சாதனங்களிலும் காணப்படும் சமூகப்பால்நிலை அடிப்படையிலான மாறா மரபுப் படிமங்களை நீக்குவதுடன் தொழிற் பயிற்சி அளிப்பதில் நிலவும் சமத்துவ மின்மையை அகற்றுக.
- பெண்களைத் தொழில்சார் சுகாதாரக் கேடுகளிலிருந்து பாதுகாப்பதை உறுதிப்படுத்துக.
- போரினால் பாதிக்கப்பட்ட எல்லைப்புறக் கிராமங்களில் போதுமான அளவு வளங்கள் பகிரப்படுவதையும் அரசு இயந்திரம் அப்பகுதிகளில் செயற்படுவதையும் உறுதிப்படுத்துக.
- இடம் பெயர்ந்த மக்களின் விசேட தேவைகளை நிறைவேற்றுவதையும் மீளக் குடியமர்த்துவதையும் உறுதிப்படுத்துக.
- அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தின் எல்லா மட்டங்களிலும் பெண்களின் 25 வீத நியமனத்தை உறுதிப்படுத்துக.
- சமாதானத்திலும், முரண்பாடுகளைத் தீர்த்தலிலும் பெண்களின் விசேட பங்களிப்பை அங்கீகரிக்கும் வகையில் முழுமையானதும் நீதியானதுமான சமாதான நிகழ்வோட்டத் தைத் தொடங்குக.

பெண்களை அரசியல் கருத்துக்களம் முன்வைத்த கோரிக்கைகள்

- பாராளுமன்றத்தில் குறைந்தபட்சம் 30% பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்படல் வேண்டும்.
-தேசியப்பட்டியல் நியமனத்தில் அரைப்பங்கு பெண்களுக்கு வழங்கப்படல் வேண்டும்.
-பிரதேச சபை, மாநகர, நகர, மாகாண சபைகளிற் குறைந்த பட்சம் 30% பெண்கள் இடம்பெற வேண்டும்.
- கூடிய எண்ணிக்கையில் பெண்கள் அமைச்சர்களாகவும் பிரதி அமைச்சர்களாகவும், மந்திரிசபை அமைச்சர்களாகவும் நியமிக்கப்படல் வேண்டும்.
- அரசியற் கட்சிகள் அனைத்து மட்டங்களிலும் பெண்களை வேட்பாளராகத் தெரிவு செய்தலை அதிகரித்தல் வேண்டும்.

- நாடளாவிய ரீதியில் சம்பளத்திற்கு ஒரு குறைந்த எல்லையை வகுப்பதுடன் சம சம்பளம் வழங்குதலையும் செயற்படுத்தல் வேண்டும்.
- ஏற்றுமதி உற்பத்தி வலயத்தில் தொழில் புரியும் ஊழியருக்கு தொழில், சம்பளம், போக்குவரத்து வசதிகளை சீரமைத்து அவர்களுக்கு மேலதிக நேர வேலைக்கும் சம்பளம் வழங்கல் வேண்டும்.
- தொழிற்சாலைகள், பெருந்தோட்டம், காரியாலயம் என்பவற்றில் தொழில் புரியும் பெண்களின் குழந்தைகளைப் பராமரிப்பதற்கு தகுந்த நிலையங்களும் வசதிகளும் வழங்கப்படல் வேண்டும்.
- வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வேலைபார்க்கும் பெண்கள் சுரண்டப் படுதலையும் கடுமையாக நடத்தப்படுதலையும் தடுக்க சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும்.
- முறைசாரா துறைகளுக்கும் தொழிற் சட்டவாக்கங்களை விரிவு படுத்தல் வேண்டும்.
- வீட்டுப் பணிபுரியும் ஊழியருக்கு குறைந்த எல்லைச் சம்பளம், விடுமுறை, உடல்நலக் கவனிப்பு மற்றும் ஊழியர் சேமலாப நிதி என்பன வழங்கப்படல் வேண்டும்.
- பெண்களின் ஓய்வுபெறும் வயதெல்லை நீடிக்கப்படல் வேண்டும்.
- அகதிகளாயிருக்கும் பெண்களுக்கு வேலை, கல்வி என்பனவற்றிற்கு வழிவகை செய்து சகல வித தொந்தரவுகளில் இருந்தும் பாதுகாப்பு வழங்குதல் வேண்டும்.
- யுத்த விதவைகளுக்கு நலன்புரித்திட்டங்கள், வேலை, மற்றம் வேலைப்பயிற்சி என்பன வழங்கப்படல் வேண்டும்.
- பொலிஸ் நிலையங்களிலும் சோதனைச் சாவடிகளிலும் பெண்களுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கப்படல் வேண்டும்.
- யுத்த பகுதியைச் சார்ந்த மன அதிர்ச்சி அடைந்துள்ள பெண்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கல் வேண்டும்.
- இல்லங்களில் வன்முறைகளுக்கெதிரான ஒரு புதிய சட்டம்.

- வேலைத் தலங்களிலும் பயணங்களின் போதும் இடம்பெறும் பாலியல் துன்புறுத்தல்களுக்கு எதிராகச் சட்டங்கள்.
- பஸ்களில் பயணம் செய்யும் பெண்களுக்கு தொந்தரவு கொடுப் போரைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கு பஸ் சாரதிகளுக்கும் நடத்துநர்களுக்கும் பயிற்சி அளித்தல்.
- வன்முறைகளினால் பாதிப்புற்ற பெண்களுக்கு புகலிடமும் வசதிகளும் செய்து கொடுத்தல்.
- வன்முறைகளினால் பாதிப்புற்ற பெண்களுக்கு சட்ட உதவி வசதிகள் வழங்குதல்.
- சேரிகள், பெருந்தோட்டங்கள், கிராமங்களில் வாழும் பெண்பிள்ளைகள் முதல்நிலை, இடைநிலைக் கல்வி பயில்வதற்கு ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும்.
- பாடநெறிகளில் பால்வேறுபாடு, இனவேறுபாடு என்பன நீக்கப்பட்டு பால்நிலை விழிப்புணர்வு உள்ளடக்கப்படுதல் வேண்டும்.
- பால் சமத்துவம் பற்றிய விடயங்களில் ஆசிரியர், பாடசாலை மாணவர், பல்கலைக்கழக மாணவர் என்போர் கூர் உணர்வு பெற்றவராய் இருத்தல் வேண்டும்.
- முதியோர் கல்வியுடன் வேலையற்ற தனியான பெண்களுக்கும் பெரியோருக்குமுரிய பயிற்சித் திட்டங்கள் வேண்டும்.
- சமூக வழக்கத்திலிருக்கும் பெண்களைப்பாதிக்கும் நேர்மறையான மரபு வழக்குச் சட்டங்கள் விவாதிக்கப்படல் வேண்டும்.
- சீதனம் வழங்குதலைத் தவிர்க்கும் முகமாக ஆணுக்கும் பெண்ணுக் கும் சொத்தில் சமபங்கு வழங்குதல் வேண்டும்.
- கல்வி மூலமும் ஊடகங்கள் மூலமும் அடக்குமுறைச் சமூகப் பழக்கங்களை எதிர்த்துப் போராடல் வேண்டும்.
- பாலியல் வல்லுறவுச் சட்டங்கள் மாற்றப்படல் வேண்டும்.
- பாராபட்சமற்ற நிலச்சட்டம்.

- ஒரு பெண் பாலியல் வல்லுறவினால் கருவுற்றால் அல்லது கருவுற்றதனால் ஒரு பெண்ணுக்கு உடல் அல்லது உள ரீதியாக ஆபத்து ஏற்படும் பட்சத்தில் கருச்சிதைவு செய்துகொள்ளும் சட்ட வாக்கம்.
- ஒரு குடும்பத்தில் கணவன் மனைவி இருவருமே வீட்டின் தலைவராக அங்கீகரிக்கப்படல் வேண்டும்.
- விவாகரத்து, விபச்சாரம், கருச்சிதைவு, தன்னினச்சேர்க்கை என்பவற்றை ஆராய்ந்து நவீன காலத்திற்கேற்ப சட்டங்கள் கொண்டுவருதல் வேண்டும்.
- பால்நிலை விழிப்புணர்ச்சி நிகழ்ச்சிகள் நீதிபதிகளுக்கும் சட்ட வல்லுநர்களுக்கும் நிகழ்த்தப்படல் வேண்டும்.
- நாடளாவிய ரீதியில் பெண்கள் நலன்புரி மருத்துவ மனைகள்.
- 14 கிழமைகள் சம்பளத்துடன் கூடிய பிரசவ விடுமுறை.
- அனைத்துப் பெண்களுக்கும் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு வசதிகள்.
- வேலை பார்க்கும் பெண்களுக்கு முறையான முதலுதவி, உணவுச் சாலை, கழிப்பறை போன்ற வசதிகள் செய்து கொடுத்தல் வேண்டும்.
- மன அழுத்தம் அல்லது நெருக்கடி சூழ்நிலையில் இருக்கும் பெண்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் இருக்க வேண்டும்.
- ஊடகங்களில் தீர்மானம் எடுக்கும் மட்டத்தில் இன்னும் அதிக அளவில் பெண்கள் இடம் பெறல் வேண்டும்.
- பெண்கள் பால் வேறுபாட்டை எதிர்த்து தன்னுறுதியுடன் செயற்படும் மனப்பாங்கை ஊக்குவிக்கு முகமாக ஊடகவியலாளருக்கு ஒரு நெறிமுறை வகுத்தல் வேண்டும்.
- பத்திரிகைகள், விளம்பரங்கள், நாடகங்களில் வெளியாகும் பால் வாதத்தைத் தூண்டும் சித்திரிப்புகளைக் கண்காணித்து மும்மொழி களிலும் முறையிட ஒரு ஊடகக் கண்காணிப்பு அமைத்தல் வேண்டும்.
- ஊடகத் துறையில் பால்வாதத்திற்கெதிராக செயற்படும்படி பத்திரிகைச் சொந்தக்காரர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர், பத்திரிகைச் சங்கத்தினர் போன்றோரை வற்புறுத்தல் வேண்டும்.

வாசகர்களிடமிருந்து

இஸ்ஸத் ரீஹானா அனார்

சாய்ந்த மருது - 16

மார்ச் 2000

அன்பின் சகோதரிக்கு,

பெண் இல: 2 கிடைக்கப் பெற்றேன். மிகுந்த நன்றிகள். அர்த்தம் பொதிந்த கருத்துக்களை கொதுப்பியவாறு கட்டுரைகள்..... வாதம் புரிகின்றன

சிறப்பானதொரு தொகுதி

கனதியான..... பார்வைகள்..... பாராட்டுக்கள் அனைவருக்கும்.

‘பாடநூல்களில் பால் வேறுபாடு’ முக்கியமானதொரு கட்டுரையாகும். உரியவர்களின் பார்வைக்கு இதை எட்டச் செய்வதும் இது தொடர்பான நெருக்குதலை..... விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதும் கட்டாயமான தேவையாகும்.

பாடசாலை மட்டத்திலே தெளிவு ஏற்படுமானால் மிகப் பெரிய மாற்றத்தை பெண்கள் சமூகம் காணும் என்பது உறுதி!

விஜயலட்சுமியின், கதை.... ரொம்பவும் அருமையாக மனதை உருக்கிவிடும் போன்றிருந்தது பொதுவாக முழு தொகுதியும் நன்றாக சிந்தனையை தொடுவனவாக இருந்தது உண்மையே: ஆசிரியருக்கு வாழ்த்துக்கள்! மேலும் மடலில் நீங்கள் கேட்டதிற்கிணங்க கட்டுரையும், பாடலும் எழுதி அனுப்புகிறேன். அது பற்றிய கருத்தை எதிர்பார்க்கிறேன். முன்பு ‘வன்மப்படுதல்’ இன்னும் பல கவிதைகளை அனுப்பி வைத்திருப்பதால் கவிதையை அனுப்பவில்லை:

நீங்கள் பிரசுரித்தால் புதிதாக எழுதி அனுப்ப எனக்கு தடையில்லை.....

பெண்ணின் வளர்சிக்கு என் வாழ்த்துக்கள்:

எழுத்தினாலும் தங்கள் முயற்சிக்கு என் நன்றிகளை உந்துதலை தர வேண்டுமென்பதே எனது எண்ணம்.

இஸ்ஸத் ரீஹானா.

M. ஜாபிலா
அகதி முகாம்,
கொழும்பு ரோட்,
பாலாவி,
புத்தளம்.

மேற்படி விலாசத்தையுடைய நான் உங்கள் பெண் என்ற வெளியீட்டை பார்த்தேன் ஆனால் தொடர்ந்து அதை பார்க்க எனக்கு கிடைக்கவில்லை. நான் உங்களுடன் அங்கத்தவராகச் சேர உள்ளேன். அது மட்டுமல்ல எழுத ஆவலாய் உள்ளேன்.

தொடர்ந்து பெண் சஞ்சிகை வெளியிட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றேன். ஆனால் இப்போது வெளியாகின்றதா என்பது பற்றி ஆவலாய் உள்ளேன். இருளில் இருக்கும் பெண்களை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டுவர துடிக்கும் சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்திற்கு என்னால் முடிந்த வரை உதவி செய்வேண்டும் என்று வாழ்த்துக்கள் கூறி பதிலை எதிர்பார்க்கிறேன்.

இப்படிக்கு

M. ஜாபிலா.

ஏ.ஜி தஸ்ரிபா
அமாலுவ்வா வீதி
காத்தான் குடி - 6
02-01-2000

பெண்கள் அமைப்பு அங்கத்தவர்களுக்கு !

எனது புதிய நுற்றாண்டின் புது வருட வாழ்த்துக்கள் மற்றும் தங்களின் பதிப்பான “பென்” சஞ்சிகையை கடந்த கடைநிப் பகுதியில் தான் எதேச்சையாக படிக்கக்கிடைத்தது ஏனோபடித்த நாள் முதல் எனக்குள் இனம் புரியாத ஓர் உணர்வு, மாற்றம். ஆம்! மாற்றம் தான் ! நிஜமாகவே மாற்றம் தான். அன்றிலிருந்து தங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்மென்று எண்ணினேன். ஆனால் காலம் அதை (97 ஆக இருந்ததை 2000மாக மாற்றி விட்டது.

என்றாலும் புதிய நுற்றாண்டில் தொடர்பு கொள்வதையிட்டு பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன். மற்றும் நமது நாட்டில் சீரழிந்து சிதைக்கப்பட்ட பல பெண்கள் இன்று சமூகம் எனும் இருட்டிலேயே முடங்கிக் கிடக்கின்றார்கள். (என்னைப் போல்) பிறந்திருக்கும் நுற்றாண்டி லாவது எமது அடிமைப்பட்ட பெண்களை வெளிச் சத்துக்குக் கொண்டுவர தங்களின் அமைப்பு வடிவாலாக (இதுவரையிருந்ததை விட இன்னும் மேலாக) வேண்டுமென்று உரிமையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்

மேலும் எழுதப் பல விடயங்கள் உண்டென்பதால் தான் இக் கடிதத்தை ஆரம்பிக்கின்றேன். இனிமேல் தொடரும் கடிதங்களில் தெரிவிக்க ஆசைப்படுகின்றேன். எனவே இக்கடிதத்தை இத்தோடு முடித்து மீண்டும் மறு மடலில் சந்திக்கும் வரை விடைபெறுகிறேன்.

இப்படிக்கு
அன்புடன்
தஸ்ரி

வருடாந்த சந்தா - பெண்

ஐரோப்பா, வட அமெரிக்கா,	:	US \$ 20/=
அவுஸ்திரேலியா	:	US \$ 10/=
இந்தியா	:	ரூபாய் 150/=
இலங்கை	:	

சந்தா விண்ணப்பம் 200.....

பெண் சஞ்சிகைக்கு சந்தா அனுப்பியுள்ளேன்

பெயர் :

வீலாசம் :

திகதி :

இத்துடன் காசோலை/மணி ஓடரை சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்தின் பேரில் அனுப்பி வைக்கிறேன்.

சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம்
46/2, பழைய வாடிவீட்டுத் தெரு,
மட்டக்களப்பு,
இலங்கை.

Suriya Women's Development Centre
46/2, Old Rest House Road,
Batticaloa,
Sri Lanka.

சென்னை - 600 008

சென்னை - 600 008
சென்னை - 600 008
சென்னை - 600 008
சென்னை - 600 008

சென்னை - 600 008

சென்னை - 600 008

சென்னை - 600 008

சென்னை - 600 008

சென்னை - 600 008

சென்னை - 600 008

சென்னை - 600 008
சென்னை - 600 008
சென்னை - 600 008

சென்னை - 600 008
சென்னை - 600 008
சென்னை - 600 008

மலைகளைப் பார்க்கும் பெண்

நீண்ட கூந்தல்

நிலத்தில் உதிர்ந்த இலைகளை வார

வாவிக்கொயில் அலகுமனத்தில்

தலைகீழாக

அவள்

ஆடினாள்

மலைக்குட்டின் பெண்ணைப் போல

தூண்டு சிந்தனை பறிந்து போயில்

மீண்டும் அவை வருவதற்காய்

பொய்ச்சிந்தனை அடித்துப்

அவள்

விழைகாள்

தலைகீழாய் வானத்தின்

கக்கி - நிம்

ISSN: 1391-6122